

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akhalık

İlâveli 24 sayfa

Gülek, C.H.P.'den istifa etti.
«Hayır, etmedim...» dedi ve
istifa etti. — Gazeteler —
İnönü — Dönerim pişkiin!..

CAF

1967 YILINDA
DAĞITILACAK
CEM'AN

15
30

MİLYON LİRALIK
İKRAMİYELERİN
İLK ÇEKİLİŞİ
HAZİRAN DA
YAPILIYOR

TÜRKİYE BANKASI

(Yeni Ajans : 3565 — 73)

AKBABA

Yıl: 45 Cilt: 12 Sayı: 22 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 24 Mayıs 1967

Yeni kuşaklardan yeni kuşaklara...

SIZ Akbaba'nın tüyleri dökül-müş başına, ağarmış tüylerine, gün görmüş geçirmiş haline bakıp da:
— Ne kadar yaşlı!... yargısına kapılmayın.

Akbaba, nüfus kütüğündeki kaydı eskimiş olsa da gönlü her dem taze bir kuştur. Her ilkbaharda ilkbaharı, her sonbaharda sonbaharı nefes nefes çeker içine... Hayatı sigara tiryakisi gibi ciğerleriyle emdikten sonra bir solukta üfleyen soyundandır. İnce nüktenin, güzel çizginin, zarif hicvin peşinde koşanlar ihtiyarlar mı hiç? Her hafta okuyucunun karşısına yeniden dünyaya gelmiş gibi çıkar Akbaba!...

Yaşlandıkça ekşiyen, ihtiyarladıkça buruklaşan bazı kişiler gibi yeni kuşaklara hoşgörüsüz bakmak Akbaba'nın usulünde yoktur. Politikacıların densizliklerini bile affederken gençliğin zıplılığına mı kızacağız?

Her yeni kuşağın hayatına kırkbeş yıldan beri ayna olmuştur sayfalarımız. Neler gelip geçmedi bu sayfalardan!... Yaşmaklı feracell hanımlardan kalıplı fesli beylere, Vilhelm bıyıklı züppelerden bobstil saçlı delikanlıya kadar nice devrin modası Akbaba'nın fırçasına ve kalemine dolanıp matbaa mürekkebi olmuştur.

İşte böylesine bir karnavalın sonunda karşımıza bugün kimler çıkıyor? Ye Ye gençliği! Beterin beteri vardır. Bugünkü gençlerin kılığını eski zamanların valdeleri görseler, hemen bildikleri duaları okur, sağa sola üfledikten sonra:

— İn misin, cin misin? diye sorarlardı.

Ye-Ye'ciler:

— Ne inim ne cin'im, senin gibi bir âdemim... diye cevap verirler miydi acaba?

Ne gezer! Ellerindeki kitaraları biraz daha tıngırdatıp, acayip çığlıklar attıktan sonra motosikletlerine atlayıp toza dumana karışırlardı.

Akbaba kanıksamıştır artık böyle manzaraları... Biliyor ki yarım yüzyıldan beri Batı dünyası Türkiye'ye yalnız otomobil, tırnak cilâsı, ruj, esans, yat ve çeşitli avadanlık göndermiyor; Paris'in kadın ve Londra'nın erkek modasında yarattığı bütün zıplılıkların en keskin üslubu haftasına varmadan Beyoğlu lokallerindedir. Şu upuzun saçlı kıpkısa etekli kız, şu yapağı favorilli oğlanla bu akşam gidecek, bir kocaman apartmanın bodrum katında sabahlara kadar içip babaları tutmuş gibi tepinecek. Baldırlara, kalçalara yapışmış pantolonların üstünde bele düşmüş kazaklar ve müziğin alengirli yerlerinde delicesine çığlıklar ye-ye gençliğinin yaşantısında küçük birer işarettir.

Ya büyük işaret! O hangisi?

Büyük işaret hiçbir zaman görünmez. Büyük işareti ne bobstil saçta, ne Vilhelm bıyıkta, ne bol paçada, ne mantar topukta, ne ye-ye gençliğinin meşin ceketinde bulabilirsiniz.

Çünkü büyük işaret, değer yargıları çözülmüş bir dünyada kendisini yarım yüzyıldan beri arayan gençliğin gönlündedir, vicdandır.

Yarınlar omuz sijkken çılgınlığın gençlik rüzgârları her yirmi yılda bir moda değiştirerek geliyor Türkiye'ye... Ve bu konuda nöbetlerini devretmiş yaşlılar her seferinde:

— Bu ne rezalet! diye homurdanıyorlar.

Sanki ye-ye gençliği rezalet de, bob-stil gençliği daha az mı rezaletti? Meşrutiyetin monbey'lerinden Cumhuriyetin Avrupa kırmacı küçük beylerine kadar kuşak kuşak züppe-lik dalgalarını göğüslemedik mi vaktiyle?

Bundan bir çeyrek yüzyıl öncesi-nin Akbaba sayfalarını çeviriniz: Ka-

rkatüristin fırçasında bob-stil, yazanın kaleminde bob-stil! Uzun favorileri, dizlerine inen ceket, incecik bıyıkları, kalın altlı ayakkabıları, yüksek yakalı gömleğiyle ip gibi kıravatı bob-stil'in resmi kıyafetidir. Omuzdan askılı çantası, bir karış e-teğiyle sevgilisini de hatırladınız mı? İstanbul'un eğlence yerlerinde, Ada'sında, Moda'sında fink atan bu garip çift şimdi nereye gitti acaba?

Evet, dünün onsekiz, yirmi, yirmi-beş yaşlarındaki bob-stilleri ne olular?

Eğer bilemiyorsanız biz söyleyelim:

— Hepsi de evlenip barklanıp geçim derdine düştüler, çocuk çocuğa karışıp yaşlandılar...

Ve hepsi de şimdi yetişkin kızlarına ve delikanlı oğullarına bakıp bakıp hiddetleniyor:

— Bu ne rezalet! diye homurdanıyorlar.

Sevgili okuyucular böyledir bu dünya!... Dünün bob-stil'leri bugü-

nün ye-ye'ci gençliğini hazmedemez; bugünkü ye-ye'ci gençlik de yarın yeni kuşaklara kuluçkasından ördek yavrusu çıkmış tavuk gibi şaşkın bakacak...

Dünya öylesine çığından çıktı ki her bir kuşak eski kuşaklara taş çıkartıyor artık!...

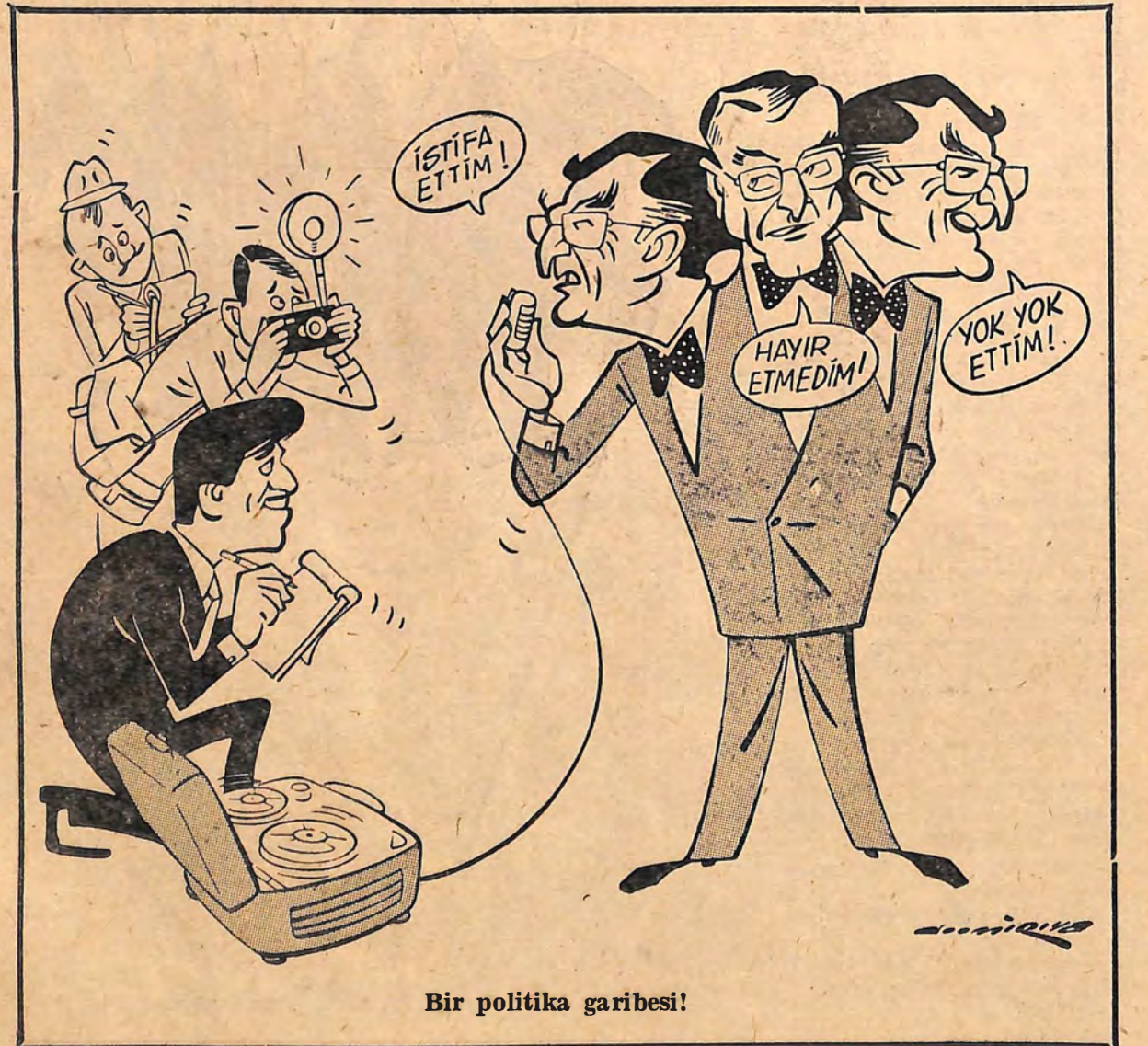
AKBABA

✱

Siyasî sanayi

Ecevit, «Türkiye hızla sanayileşmelidir» derken, A.P. - C.H.P. - C.K.M.P. - M.P. - Y.T.P. - T.İ.P. ve B.P.'den sonra, Feyzioğlu da G.P. yi kurdu.

Bundan büyük keramet de olmaz hani. Üstad henüz cümlesini bitirmeden Türkiye sanayileşip, her oy'a, her keseye, her inanca uygun, seri «Parti» imalâtına bile başladı!

Bir politika garibesi!

BİZİM memlekette havalar ı-
sındı mı, toprak ısınır, top-
rak ısındı mı ayaklar ısınır,
ayaklar ısındı mı, vücutlar ısı-
nır, vücutlar ısındı mı kelleler ı-
sınır... Bu ısınmaların en kötüsü
de, kelleye beraber beynin ı-
sınmasıdır... Hele bu beyin, bi-
raz anormal derecede ısınacak
olursa, hâpı yuttu o fokurdama-
ğa yüz tutmuş beynin önüne
rasgelenler...

Gegenlerde, gazetelerdeki sü-
tun sütun cinayet haberlerini o-
kuyup, boy boy resimlerine bak-
tıktan sonra:

— Aman çocuklar, dedim, ana-
nıza bile sövseler gık demeyin.
Çünkü, milletin kellesi ısınmış
vaziyette.

O günün sabahı, kapıdan çık-
mamla beraber bir çığlık duy-
dum. Bizim komşu Kadriye ha-
nım, bir külot bir sütyen hem
koşturuyor, hem de:

— İmdaat!... diye bağıyor.
Baktım arkasından, bizim ha-
lîm selim bildiğimiz emekli Hay-
ri bey koşturuyor. Ama ne ol-
muş Hayri bey, gözler dana gö-
zü, tüyler kirpi tüyü, surat sarı-
nın sarısı... Elinde bir ekmek bı-
çağı, koşturup duruyor karısının
arkasından.

— Aman Hayri bey, demeğe
kalmadı, tam köşede karısına ye-
tişerek bıçağı sırtına sapladı.
— Ne yaptın Hayri bey? de-
dim.

— Namusumu temizledim kom-
şu, dedi.

— Yahu Hayri bey?...

— Deme öyle komşu deme.

Yıllardır koynumda yılan besli-
yordum da haberim yokmuş.
Sen tut bu yaştan sonra pence-
relerin perdelerini kapamadan
soyun.

Hızla uzaklaştım oradan. Çün-
kü, babamdan nasihatlıyım:

— Oğlum, nerede bir cinayet,
bir kavga görürsen sakın ha ora-
da durma. Şayet o anda polisler
gelecek olursa, kaatili bırakır şa-
hit diye senin ardına düşerler.
Ondan sonra yıllar yılı mahke-
melerin elinden kurtulamazsın,
derdi babam.

Üç sokak geçtim. Bıktım, soka-
ğın ara yerine burma bıyıklı bi-
ri, zayıfca birini kıstırması, elin-
deki kasaturayla boyuna adamın
orasına burasına delikler açıp
duruyor. Başka bir adam da, gi-
rip çıkan bıçağın istatistiğini tu-
tuyor. Vuran, sordu:

— Kaç oldu lan Fikret?

— 73 oldu Kerim ağbi.

— Hı, yedi tane daha vuraca-
ğız. 74... 75... 76... 80...

Bıçağı yiyen adam, çoktan dün-
yasını değiştirmişti.

— Hayrola yahu, ne yapıyor-
sunuz? dedim.

Burma bıyıklı, bıçağını yala-
dıktan sonra:

— Gözün kör mü lan, adam öl-
dürüyoruz işte, dedi.

— Niye?

— 80 kuruş alacağım vardı
vermedi. Bizde haraç yedirecek
göz varını lan? Yemin ettim ken-
di kendime, her kuruş için bir
bıçak dedim.

Oradan da kaçtım... Caddeye
çıkarak çıkmaz, hızla biri geçti ya-
nımdan. Baktım, arkasından da
elinde satırı kasap koşuyor.

— Ulan aman, nereye saklan-
sam?

Ben saklanacağım derken, ka-
çan adam gelsin, benim arkama
saklanmasın mı?

— Ağbi kurtar beni!...

— Ulan ben Cames Bond mu-
yum be?

— Üç çocuğum var ağbi.

— Suçun ne?

— Eti beğenmedim.

Kasap geldi, bir tekme salladı
bana. Tâ karşı kaldırıma fırla-
mışım. Başladı adamı satırıyla
doğramağa...

— Al ulan işte sana, alâsından
bonfile, alâsından pırzola, var mı
bir diyeceğin?

O korkuyla kahvenin birine
daldım. Garsona:

— Bir çay, dedim.

Gelen çay nasıl, ırmak suyu o-
nun yanında daha nefis. Şimdi
ağzımı açıp bir şey söylesem, i-
şin ucunda kelle ısınma mesele-
si var.

— Çay nasıl diye sordu gar-
son.

— Tavşan kanı garson beyefen-
di kardeşim, dedim.

— Biraz evvel usta birini te-
mizledi.

— Neden?

— Neden olacak, hıyar çayı be-
ğenmedi.

— Çok güzel kardeşim çok...

Ne bilir hıyarlar çayın tadını. Al-
lahaşına bir tane daha yap şu
demli çaydan!

Kahveden çıktım. Ayakkabı
boyacısının biri:

— Boyayalım mı ağbi? dedi.

Pırıl pırıl ayakkabılarıma, son-
ra da ısınan havaya baktım:

— Boya!...

Boya bittikten sonra, boyacıya
elli kuruş uzattım:

— Bir lira ağbi, dedi.

— Ah, çok afedersiniz boyacı
kardeşim, buyrun yüzelli kuruş.

Köşeyi döndüm. Yakışıklı gen-
cin biri, yapışmış bir genç kızın
boğazına, hem boğuyor, hem de
ara sıra kızı öpüyor. Kendi ken-
dime:

— Bu da başka bir çeşit seviş-
me galiba? dedim.

— Ah Şengül ah, niçin karşılık
vermiyorsun o benim saf aşkı-
ma? Şu ellerim, bir gün senin o

kardan beyaz boğazına mı kenet-
lenecekti? Gel, son nefesini ver-
meden, bir daha öpeyim seni!...

Uzat bana dudaklarını!... Ama
seni öldürecekim.

Yanaştım:

— Yapma yahu, bırak Perso-
nel Kanununu görsün, dedim.

— İçim kan ağlıyor ağabey, de-
di genç. Ama öldürmek zorunda-
yım. İlâhi aşkıma cevap vermi-
yor.

Zavallı kızcağız, gencin kolları
arasından kaydı ve yere düştü.

Sanki, kızı ben öldür demişim gi-
bi, birdenbire bana dönen genç:

— Bana niçin engel olmadı-
nız?... diye bağırdı. O, daha haya-
tının baharındaydı, o daha aç-
mamış bir genceydi. Çok seviyor-
dum onu, çok!...

Başladı kafasını duvara vur-
mağa.

— Yapma be kardeşim.

— Hayır, Şengülsüz yaşaya-
mam.

— Bir şey değil, bu bina dev-
letin. Vura vura çökerteceksin.

— Nasıl canıma kıyayım öy-
leyse ağabey?

— Vallahi bilmem ki... Kendi-
ni as desem, uzun iş. Beynine
kurşun sık desem, tabanca ala-
cak paran var mı?

— Yok ağabey.

— Öyleyse oto... dememe kal-
madı, kendini bir otobüsün önü-
ne attı.

Ardıma bakmadan koştum.

Postanenin köşesini kıvrılınca, i-
ki kişiyle karşılaştım. Birinin e-
linde ustura ve tesbih, diğerinin
elinde kitap. Karşılıklı duruyor-
lar. Usturalı soruyor:

— Ortanın solunu kim çıkar-
dı?

— İnönü!...

— İspat et!

— O deyimi ilk kullanan İnö-
nü oldu.

— Hayır, ilk kullanan o değil-
di!

— O idi!...

— Keserim seni!

— O idi!...

— Al sana!...

Baktım, eli kitaplarının kafası
yana düştü, hâlâ ağzı açılıp ka-
pamıyor.

— Yahu niye öldürdün bu gen-
ci?

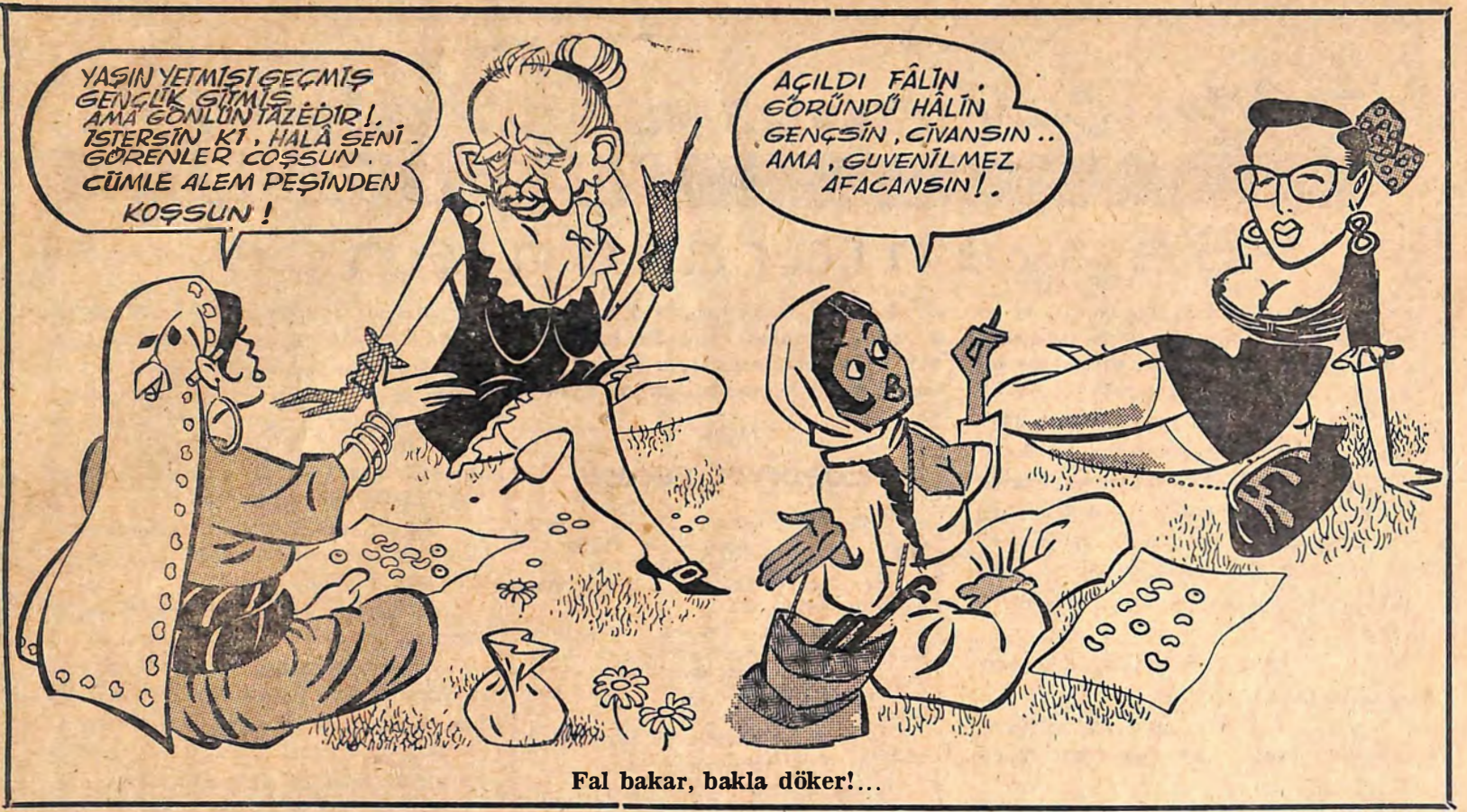
— Allah yoluna!...

— Allah Allah!...

Dar attım kendimi Eminönü-

Vatandaş — Eyvah, bir parti daha kuruluyormuş!

ne. Bir kalabalk... Otobüs bilet-
çisi, elindeki levye demiriyle oto-
büsün yanında sus pus duruyor.
Yaklaştım, fırsattan istifade e-
den lâhmacuncuya sordum:

— N'olmuş arkadaş?
— Cinayet!...
— Sebep?
— Otobüsün koltuğunu çizen
bir müşteriyi öldürmüş.
— Kim?
— İçi vatan, millet aşkıyla ya-
nan bir biletçi.
— Vay anasını!
— Kime diyon lan?
— Yok kardeşim yok, kendi-
me diyorum... Of of, ne güzelmiş
lâhmacuncular öyle. Sar bana beş
tane!

Yürümeğe başladım. Önüm sı-
ra, bir kadınla bir erkek yürü-
yor. Adam belli ki belâlılardan.
Ördek gibi paytak paytak yürü-
yor, ara sıra yanındaki kadına
yumruk sallıyor:

— Bak ulan Leylâ, diyor, atar-
sam bıçağı bacağına, o zaman
zor açarsın millete bu harita gi-
bi olmuş bacakları. Arınla namu-
sunla, uçlan bizim binliği.

Kadın yalvarır gibi:

— Yapma Kürt Beko, diyor.
Vallahi param yok. Neyim varsa
sana verdim. Bu akşam danstan
sonra soyunma odama gel, vere-
yim sana...

— Şimdi vereceksin!

— Yok!...

— Demek yok ha! Al sana, al
sana!...

Kadın, oracığa kıvrılıverdi. Be-
lâhya:

— Hayrola ağbi, hesap kitap-
taydın galiba? dedim.

— Get ula işine, şimdi hesabın
içine seni de sokarım ha! dedi.

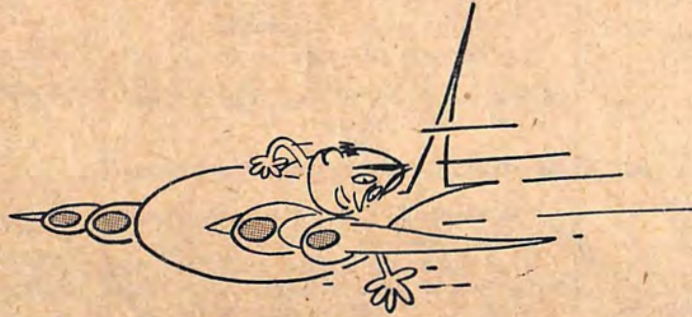
Köprü'den geçtikten sonra Ka-
raköy'e vurdum. Köprü'nün ba-
sındaki tütüncüden bir sigara a-
lacaktım ki, tütüncü dükkânına
hızla bir adam daldı.

— Hayrola yahu? dedim.

— Aman arkadaş beni sakla-
yın.

— N'oldu, ne var?

— Demirel İran ve Pakistan'dan sonra Almanya'ya gitti —

Demirel — Ben leyleği havada gördüm, amma siz
havayı görmüyorsunuz Paşam!

— Öğrencim kovalıyor.

— Öğretmen misiniz?

— Evet.

— Yahu kardeşim, bizim bildi-
ğimiz eskiden öğrenciler kaçır,
öğretmenler kovalardı, şimdi ög-
retmenler kaçıp öğrenciler mi
kovalıyor?

Başka bir olayla burun buru-
na gelmemek için bir taksi ça-
ğırdım. Niyetim, doğruca çalıştı-
ğım yere gitmekti...

— Sür, dedim, Şişli'ye.

Biraz gittik, şoför konuşmağa
başladı:

— Ağbi, dedi, bir kadın o bi-
çim olursa, önce onu mu öldü-
rürsün, yoksa anasını mı?

— Vallahi bilmem ki, dedim.

— Nasıl bilmezsin ağbi, bizim-
kini anası sürükledi o yola.

— Vah vah vah!...

— En iyisi önce kaynanamı ke-
seyim değil mi ağbi?

— Vallahi ne deyim?

— Kaynanamı keseyim, kayna-
namı. N'olur in ağbi, tam iştaha
gelmişken, gidip doğrayayım kal-
tağı.

İndim arabadan. Zaten pek bir
şey kalmamıştı çalıştığım yere.

Kapıdan girer girmez, bizim
patronu iki seksen yerde uzan-
mış gördüm. Başucunda da bir
mektup:

«Bütün servetimi dansöz Sev-
da ile yedim. Ticarî itibarım ve
şerefim iki paralık oldu. Artık
bundan sonra yaşamak benim i-
çin boş...»

Yığıldım patronumun yanına:

— Ulan senin için yaşamak
boş... Ya bizim için? Onca çoluk
çocuk, ne yiyeceğiz biz bundan
sonra?

Ama kolayını bulduk. Birbiri-
mizi yiyoruz. Bakalım, karım mı
beni zehirleyecek, ben mi karı-
mı? Yoksa, çocukların tümü el-
ele vererek benim gibi işsiz gü-
süz bir babayı, ilmin ve fennin
son icatlarıyla ortadan mı kaldı-
racaklar?

Muzaffer İZGÜ

Geçmiş Zaman Olur ki...

YUSUF ZİYA ORTAÇ

Seyyahlara eğlence

MALÜM ya, bizim yutkunarak, iç çekerek, diz döverek hasretini çektiğimiz bir sevgili vardır. Aklı az, parası çok bir sevgili... Hani, bir ayartmanın yolunu bulabilirsek, işimiz iş: Belediyenin boş kasasından Bedestenin boş kesesine kadar, hepimizin cebi Amerikan dolarıyla dolacak!

Ondan sonrası kolay: Asma köprü mü istersin? Yap!... Şişli'den Beyazıt'a tünel mi istersin? Yap! Belediye sarayı, Vilâyet konağı, opera binası mı istersin? Yine yap!...

Seyyah denen devlet kuşundan bahsettığımı anladınız elbet.

Fakat, gel gelelim, bu havai mahlûkun şehrimize konmasıyla uçması bir oluyor.

Neden mi?

Gezetelerimizin verdiği habere bakılırsa, eğlencesizlikten!...

İşte, ben de buna şaşıyorum. Hem de çok, çok, çok şaşıyorum.

Efendim, bir Amerikalı Paris'te, Londra'da, Roma'da gülmeyebilir, eğlenmeyebilir. Çünkü Fransa'da otel, Londra'da lokanta, İtalya'da bar, New York'takilerin yanında birer gecekondudur.

Ama, İstanbul öyle mi?... Bir Amerikalı seyyaha günde on parmağını ısırtmak için şehrin içinde on dakika dolaşmak yeter de artar bile...

Durun, şu küçük küçük sayfada tecrübesini yapalım:

— İşte sayın misafirimiz, İstiklâl Caddesindeyiz... Pardon, çamura mı battınız? Eh, olağan şeydir bu, kusura bakmayın! Karşıda sıra sıra dükkânlar: Birinin camekânında, içinde ışık yanan bir naylon bacak: Çorapçı!... Yanında, tepe aşağı yüzülmüş koyunlar sarkan bir başka vit-

rin: Kasap!... Onun yanında, buğulu camlar arasında güller, sümbüller, karanfiller açmış bir bahar manzarası: Çiçekçi ve onun yanında kapısından kızgın zeytinya-

Edebiyat gecesi

HABERİNİZ var mı?... Divan edebiyatı bizim en kıymetli, en zengin, en milli, en Türk edebiyatımızdır!... Bunu ben söylemiyorum: Ulema efendilerimiz söylüyorlar!

Geçen akşam, Fransız Tiyatrosunda, Edebiyat Fakültesi gençlerinin, güzel, temiz, coşkulu bir sanat aşkıyla hazırladıkları Edebiyat Gecesinde biz bu sözleri dinledik!...

Ve bu sözlerin söylendiği sahneden Atatürk'e saygı telgrafı çekildi!...

Kendi kendime düşünüyorum:

Türkiye, cumhuriyetçidir. Divan edebiyatı dinidir: Mühim bir kısmını münacatlar, na'atlar, ilâhiler doldurur...

Türkiye, kadını Millet Meclisine bile sokmuştur. Divan edebiyatı, kadını şairin koynuna bile sokmaz:

Şairiz şey verer şanımıza
Giremez fahişe divanımıza!

Diye övünür... Ve o gece, Fransız Tiyatrosu sahnesinde okunan:

Bir civan kaşı sarık sarmış efendi başına!

Mısraından, şair Nedim'in sevgilisini tanımak mümkündür!...

İşte milli bir kıymet, milli bir edebiyat diye, o gece, gençlere bu edebiyatı methettiler... O gece, bu edebiyat alkışlandı!

Hayır, methedilen yalnız o edebiyat değil, bütün o edebiyatın havasıdır: Cübbesiyle, kavuğuyla, aşkıyla, saltanatıyla!

Fikir dünyamızda bir Ziya Gökalp'in yokluğu meğer neler söyletebiliyor, neler yaptırabiliyormuş... Korktum!...

Yusuf ZİYA

1937

ğı dumanları savrulan bir meyhane ve onun karşısında da, sömürge mimarisinin son örneği bir mâbet: Ağa Camii!... İşte, sayın seyyah, bizler, burada yiyor, burada içiyor, burada giyiniyor ve burada ibâdet ediyoruz: Salonumuzun çiçeğinden, mutfağımızın etine kadar hepsi bu cadde... Hattâ sinemalarımız bile!

İşte Karaköy'e geldik. Bakalım, sizin üç katlı asma köprüleriniz bizim Galata Köprüsüne benziyor mu?...

Lütfen bir kenara çekilip temâşa buyurunuz. Burası nakil vasıtaları müzesidir: Limanda, rüzgâr bekleyen yelkenli mavnadan son sistem denizaltıya kadar işte hepsi karşınızda duruyor. Köprü üstünde, sütçü beygirinden motosiklete, atlı arabadan hususi otomobile, kamyonlardan hammallara kadar ne ararsanız bulunur. Köprü altında ise, bir mahalle yaşıyor!

Eveeet!... Ağzınız hayretle açıldı... Bir şaheser, değil mi? Fakat siz mübarek cedlerimizin, kollarını göğe açtığı bu Yeniciami dediğimiz büyük anıtına değil, karşısındaki bizim yaptığımız sefil barakalara daha çok şaşıntınız sanırım!...

Sapınız şu sokağa... İşte, Balıkpazarı!... İstanbul halkının bütün gıdası, yağı, şekeri, pirinci, unu, peyniri, zeytini, midelerimize bu mezbelelerden gelir! Şu çirkefler içinde sürünen uskumrular, lüferler, barbunyalara, birazdan lokantalarımızda tavalara atılacak, ızgaralara konacaktır!

Daha?... Daha görmek, eğlenmek, şaşmak isterseniz, hay hay... Gecekondular mahallelerimiz sizi bekliyor!

Yusuf Ziya ORTAÇ

19 Mart 1953

Yedi kişiyi öldüren insan kasabı yakalandı. — Gazeteler —

Yedi kişinin kasabı...

Otuz milyonun kasabı!

SON DEFA PARİS: BÜYÜK ELÇİLİKTE ÖTÜRÜ

ANKARA mektuplarına dalma-
dan son defa Paris'i analım. Bi-
liyorsunuz, ordaki büyük elçiliğimiz,
Prenses dö Lambal'ın eski konağı...
Prenses dö Lambal, hani şu Mari
Antuanet'in arkadaşı, Fransız ihti-
lâlinin ilk öldürülen prensesi... Yapı
onunmuş, sonradan tımarhane ol-
muş, Maupassant, Beaudelaire, Gé-
rard de Nerval, dâhiyâne delilikleri-
nin bir süresini burada geçirmişler.
Geçmiş zengin...

Güzel de... Sonradan yapılan ona-
rım, içini kuşa çevirmişse de...
Banyolarında, at koşturabilirsiniz...

Paris için büyücek bir bahçesi
var. Eskiden, Sen kıyısına kadar
inermiş... Sabahleyin dallarının yeşi-
li, pencerelere vuruyor, insanın için-
de ümitler yeşererek...

Bir orijinalliği var: Gece 10'dan
sonra, zelzele olsa, üstünüze yüz
bin şifalar, ihtilâl olsa (olacak değil
ya), ne olsa, dışardan telefonla içe-
rini aramak imkânsız. İçerden dışar-
sun, evet. Pürt diye bir yan düğ-
meyle, kime isterseniz çengel atabi-
liyorsunuz... Dışardan: İm-kân-sız!..

Allah Allah, olaylara da ne oluyor
yani, geceyi seçmesinler koskoca
gündüz varken!

Telefon tertibatı öyle. Alındığı za-
man yapı, çok paraya malolmuş, te-
lefonu sıra gelmemiş. Ondan sonra
fem, yarım düzine elçi gelmiş geç-
miş ve gecenin sadece davetlere yat-
kın olduğunu düşünmüşler ki, dün-
yayla, gece 10'da bağlantıyı kesme-
yi bunca normal bulmuşlar...

Kime duyursak ki?...

POLONYA BÜYÜK ELÇİLİĞİNDE DÂVET

Yaşlanıp kuruyan bir Mayıs gü-
nü... Polonya Dışişleri Bakanı Rap-
lecki şerefine, öğle vakti bir kabul
tertip edildi Polonya Büyükelçiliğin-
de... Bu öğle kokteylleri artık mo-
da, kimseyi işinden gücünden, uy-
kusundan ahkoyumyor. Salonlarda,
Ankara Ankara'yla karşılaştı.

Her çevreden insan çağıran elçi-
liklerden biri Polonya Büyükelçiliği.
Kapıda, bir kazanın dize getirdiği ev
sahibi, bastonuna dayanarak, kon-
uklarını karşılıyordu. Elçi, yetmiş
bir baharına rağmen dinçti çok.
Başbaşa konuşunca dünyanın en il-
ginç insanlarından... Başbaşa olma-
yınca, herkes gibi...

Sarışın üzre Dışişleri Bakanı ve
eşi ve Çağlayangil dostumuz, nede-
se geç geldiler. Ahestelikler adamı
Çağlayangil, daveti aceleden terke
mecbur oldu... —Va-ziii-fe... Akar
sular durur bu sözün önünde, hele
akar su olmazsa...

Kimler mi vardı? Ankara Ankara-
yla karşılaştı dedim... Kor diploma-
tik ki, içersinde kimse bana çarpıcı
tesir yapmadı... Kor nondiplomati-
ğin arasında, eski revolüsyonerler
vardı, kuzu kuzu. Dünyalarda, eski
revolüsyonerler kadar kuzulaşan
canlı yok... Sami Küçük hariç... O-
nun gözü bile ısıyor, İnönüvâri...

Arasında, gazeteciler vardı... Baş-
ta, diken diken, kendisine yaraşan
bonesiyle Müşerref Hekimoğlu. Son-
da... unuttum...

A.P.'liler bolluktaydı. C.H.P.'liler-
den, herkesi Kasım Gülek temsil e-
diyordu. Düşünün ki bir zamanlar,
şimdi C.H.P.'den kopanlar, onu saf
dışı bırakmak istemişlerdi... Ne der-
sin İnönü? Tekkeyi bunca bekleme-
nin ödülü olmamalı mı?... Bir cid-
diyet havası dolanıyordu başının üs-
tünde. Gene el sıkıyordu ha bire,

— Pes doğrusu, Paşa... Adam yemekte bizi geçtin!

amma güleç değildi: Evlendiğini söy-
lediler... Kendisi ne yalanlıyor, ne
doğruluyor. Halbuki evlenme bir
akt-ı sosyal'dır, daha fazla başkala-
rı için aktedilir!...

Hanımlar, iyidiler, öğle vakti iyi
olunacağı kadar. «Trompe l'oeil»,
göz aldaticılıklara pek baş vurulama-
yor öğle vakti... En iyileri?... Hep-
siydi. O arada, İpek Menderes'in
modern Nefertiti profilini, Canan A-
taman'ın Yörük Güzeli tipini (Tica-
ret Müsteşarının kızı), Sevim Ata-
man'ın (annesi) iddiasız zerafetini,
Rebap Kulay'ın (hep ismi geçer
mondanite sütunlarında), o zamana
kadar, ensede boğulmuş Fransız ih-
tilâlcisi saçlarını döküp dalgalandır-
masını herkes zevkle seyretti.

Yanağından kan damlayan (ma-
şallah!) bir Şinasi Osma, kalabalığı
gâh sağa gâh sola istifleyerek dola-
şıyordu...

VE OPERA...

Akbaba, orda en büyük mutlulu-
ğum, Opera Genel Müdürünün beni
Norman'ın son temsiline çağırması
oldu... Opera'ya ayak basmayalı o-
rada bir şeyler olmuştu, iyiye doğ-
ru... Mise en scène, müzik, her şey
doğrucuydu... Nasıl olmuştu ki?...

Bir de yeni bir soprano var. Kızıl
saçlı. Operaya hep son dakkada
yetiştiğimden bir program edinemi-
yorum bir türlü ki, isimlerini belli-
yeyim...

Belliyemediğim genç soprano, bel-
lenmesi gereken cinstendi, ses ba-
kımından. Pürüzsüz, değişik bir se-
si vardı, elli senede bir insan kızı-
na nasip olan Daha «full» kullana-
mıyordu o sesi... Daha jestleri rahat
değildi, fazla «Composé» ydi. Hare-
ketsiz dururken, dudaklarını ikide
bir büzüyordu. Tabii ufak kusurları

da söyleyeceğiz, ama beş sene son-
rası için, bir vaaddi genç soprano,
büyüğünden... Eğer tanıdığım bazı
sopranoların hayatına sapmasa... Şu
hayat yani: Tembellik, umursama-
mak, vücuduna yağ bağlatmak, oku-
mamak, sanatını sadece lâkırdıyla
saymak...

Bizde bazı yıldızcıklar görürüm.
Büyük lâflar ederler: Herkes büyük
lâf eder bizde!...

— «Ben tiyatro için ölürüm» gibi.
İnsan kıramıyor, amma diyesini
dese oncağızlara, fena olmaz:

— «Ölmeğe lüzum yok... Bir sa-
natkâr gibi yaşasan yeter»...

Onun için, kendini kollasın, kızıl
saçlı genç soprano! İsmi?... Sayın
Aydın Gün. Bütün Anadolu'nun bu
ismi duymasını isterim Operadan...
Sadece isim duyuyor Anadolu ama
şimdilik böyle, n'apalım!...

Nimet ARZIK

Yazısız

VEDAT
SAYGEL

Hekimsiz medeniyet

YENİ öğretmen, kahvede topladığı köylülere:

— Elele verir, samimiyetle çalışırsak, asrımızın nimetlerinden yararlanılır, medeni dünyanın insanları arasına karışabiliriz, diyordu. Köylüden çıt çıkmıyordu.

— Meselâ, şehirle bağlantı kuracak yolunuz var mı? diye soruyordu. Kimse ağzını açmayınca, cevabını gene kendi veriyordu:

— Yok! Mikropsuz suyunuz var mı?... Yok! Işığınız var mı?... Yok! Yılda bir kerecik olsun doktora görüldüğünüz var mı?... Yok!

Köylü iyiden iyiye sıkılmaya başlamıştı.

— Biraz fedakârlıkla bana yardımında bulunursanız kısa zamanda bütün yoklar var olur, atalarınızdan kalan bu güzel köy, sefaletten kurtulur!

Öğretmen konuşmaya başladığından beri sardığı kaçak tüttünleri tabakasına yerleştirmeye çalışan Durmuş:

— Boşuna nefes tüketme bey, dedi. Sana canımız kurban! Yol iste, yol yapalım. Işık iste, evine fener takalım. Su iste, ırmaktan güğümle taşıyalım. Yalnız ne var ki, medeniyetin hekiminden, tohturundan söz etme bize!

Bu çıkış karşısında şaşırان öğretmen sordu:

— Neden?...

— Medeniyet tohturunun bize ettiği ışın acısı hâlâ yüreğimizden çıkmadı da ondan!

Öğretmenin bir şey söylemesine fırsat vermeden, Durmuş'un ağzından Rüstem sözü kaptı:

— Gel sen hekimden cay da, başka şeylerden lâflayalım bey.

— Peki ama, doktora karşı duyduğunuz güvensizliğin sebebi ne?

— Orasını bir biz biliriz, bir de Allah, dedi Rüstem.

— Çağırdınız da, hastanıza mı gelmedi?

— Yoo, günahı boynumuza...

— Hastanızı muayene mi etmedi?

— Öylesi değil bey...

— Yanlış ilaç mı verdi?

— İ-h.

— Peki, n'oldu hastanız?

— Sıkılmazsan anlatalım bey.

Bir zamanlar bizim buralarda yaman bi pelvan vardı. Şimdi sana yalan gelir, bize gerçek, iki büküm edip ardından iteklemeden, nah bu gayifenin gapısından sığdıramazdın! Bi kolları vardı mübarek kol değil, ağaç gövdesi! En ünlü pelvanlarla gürüş tatar, çevrelerinde bir iki dolan-

mada pes ettirirdi! Hey gidi aslan, hey... Bi nâra koyverdi miydi bütün köy halkı, «Deprem var» diye otlağa dökülürdü! Anlayacağın, köyün namını cihana duyurmuştu!

İşte bu pelvanın dizinde önceki güz bi çıban çıktı. Çıban ufak bi şey ya, acısı büyük! O koca adam aştan uykudan kesildi, sızidan kıvrır kıvrır kıvrıyor! Kendi uyumadığı bi yana, sabah lara dek ünneğinden, köylüyü de uykuya tutmaz oldu. Bizi aldı bi telâş... Ya geçmez de araz bırakırsa?... Hem bu şanlı şerefli pelvanın, hem de milletin hali nic olurdu?

Allahtan bizim buralarda ilim irfan sahibi kimseler çoktur bey. Çukurköy'lü Rıza:

— Hiç durman, diye habar salmış. Yaraya çentilmiş soğan sarırın.

Sardık. Devresi gün Memiş'in koca ninesi:

— Amanın, dedi. Kimin aklına uydunuz da, bu halı karıştırınız? Böyle yaraya çentilmiş soğan sarılır mı?...
— Peki nidek?

— Gazlayın ki, kanın zehirini alsın!

Gügüklerin Hasan:
— Ülen önüne gelen bi ilaç ver-

— İngiltere bizden sinek istiyor. —

Sinek döviz getirir!...

Bemilgü Dalgıç

miş, pelvanın bacağına deneme tahtasına benzetmiş, dedi. Yaraya gaz alındığı yerde görülmüş? Tezekle sıvayın gitsin!

Sığırtmac Zelo:

— Hangi aklı evvele uydunuz len, dedi. Yaraya tezek netsin? Vurun ısırgan otunu!...

Vurduk ısırgan otunu da... Vurduk emme, Allahını seven bizim pelvanı dutmasın! Eskiden sadece ünneyen adam, başladı mı tren düdüğü gibi ötmeye!...

Otuz iki gün sinadık, bir bacağındaki çıban yavrulaya yavrulaya iki bacağına kapladı! Şaştık kaldık! Köylü sağa sola koşuşup durur, pelvan:

— Ben bi çibana da, onun sızısına da razıyım. Aman ağalar n'olursa sizden olur, beni eski halime döndürün, diye tutturur.

Benim beşim iriliğindeki pelvan, çocuklar gibi sesli sesli ağlıyor!

Sarı Hafız:

— Len ağalar, dedi. Biz bunu yara belleyip gittik emme, nazar olmasın?

Kitabı açtı ki, hem de nazar! Biz bi yandan civardaki ilimli hocalara habar salarken, Sarı Hafız da ilk yardım olsun diye pelvanın babasının kabrinden salâ vakti iki avuç toprak alıp su da eriterek, taze taze içirdi!

Bi kere derdi keşfedilmişti ya, hocaların gelmesini bekliyorduk gayrı! Ha bugün gelirler, ha yarın derken, pelvan makam değiştirmesin mi? Önceden:

— «Ay ayaklarım, oy basamıyom» diye ünneyen adam döneklilik edip başlamasın mı, «Oy böğrüm!... Ölüyom anam!» demeye...

Yatak yorgan dayanmıyor pelvana! Yırtıp yırtıp atıyor!

Ülen oğlun bacakların geçmeden, yeni bi hastalığa tutulmak yakışır mı sana?...

— Aman ağalar, diyor, varsın bacaklarım sonraya kalsın. İlkın şu karnımın yanlarındaki sızıyı durdurun hele...

Hadi durdurak emme, «Dur» demekle sızı durur mu?

Allı Çavuş askerliğini vizite eri olarak geçirdiğinden eli de, aklı da böyle işlere yatgındır.

— Midesini üşütmüş, dedi.

Tezden bi şeyler yaptı yakıştırdı, günde üç öğün içmesini tembihledi.

Üstünden iki gün geçti geçmedi, bi akşam vakti pelvanın evinden bi feryat koptu, gayifenin camları zıngır zıngır öttü! Fırlayıp gittik ki ne görek?... Pelvan yerlerde sürünüyor!

— Len bu halin ne?...

İki gözü, iki ırmak pelvanın!

— Getti midem, diyor. Bacaklarımın sızısına da, böğrümün sancısına da razıyım, emme velâkin kurtarın midemi!

Başbaşa verip çare aramaya başladık.

Anlaşılan bu oğlana ilaç yaramıyor, dedik. Ne yutturdukça illeti geçmedi. En iyisi ilâcı kesip, hocalar gelene kadar kendi haline bırakalım.

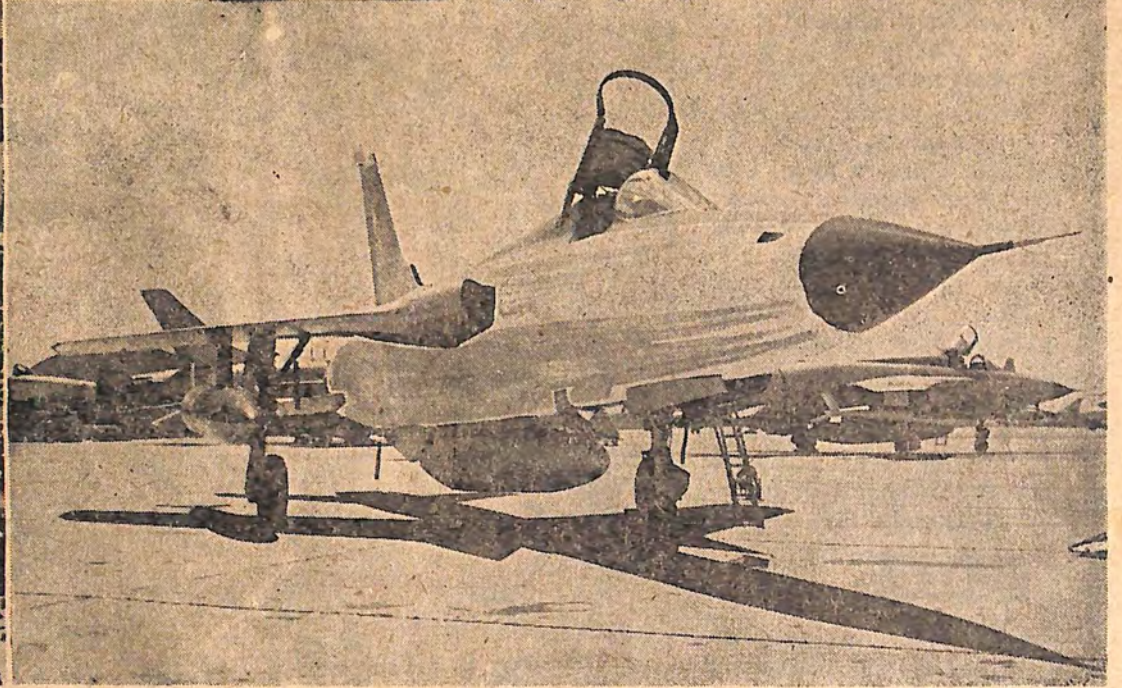
Muhtar:

— Olmaz, dedi. Başlamışken bütün ilâçları sınavalım. Nasıl olsa sonunda ya ilâçlar biter, ya da pelvanın hastalığı!...

Biz böyle kendi aramızda çekilip dururken, aşağı köyün öğ-

foto akbaba

Jet Bakan

Ve makam arabası!

retmeni nerden habar almışsa almış, yahına da iki candırma katıp:

— Bu adamı kocakarı ilaçları ile öldürmenize göz yumamam, diye çıkıp geldi!

— Ülen bey, öldürmek kim, biz kimiz? Bu adam bizim canımız ciğerimiz. Öldürün desen bile ellerimiz varır mı?...

Maksadı başkaymış meğer:

— Ya kasabaya götürüp bi doktora gösterirsiniz, ya da ben sizlere yapacağımı bilirim, diye dayattı!

Hoca neyse emme, devletin candırmasına karşı konur mu?

— Haydi hem bunların gönüllerini edek, hem de medeniyetin hekimini görek, diye pelvanı bi kağına atıp, kasabanın yolunu tuttuk!

«Hekim, hekim» diye yırtındıklarına göre, bi bildikleri vardı elbet. Şöyle bi bakışta pelvanın derdini anlayacak, bi kaç kutu merhemle ayağa kaldırıp, güreş tutması için çayıra salacaktır zaar.

Gel gör ki, kasaba hekimi de bizden fazla bi şey bilmiyormuş. Eski urba alıyormuş gibi sağına soluna bi baktı:

— Hayır yok, bu adam çürümüş, dedi.

Aman bey, bu kütük mü ki çürüsün?

Hastanın şehirde bi hastaneye yatırılıp, tepeden tırnağa iyice bi onarılması gerekiyormuş.

Pelvanın çifti çubuğu, köyde nesi varsa ucuz pahalı satıp, Ali Çavuş, Memiş, bir de ben, yenden düştük yollara! Cazgır gibi bağırarak pelvan sırtımızda, şehrin en ünlü doktorunun karşısına dikildik.

— Zoru neresinden? diye sordu doktor.

— Zoru olmadık yeri yok ki bey, dedik. Hangi birini sayak?

Sıkı bir muayeneden geçirdi: — Hemen hastaneye yatırılın, dedi.

Yatırdık pelvanı. Doktor: — Heyete çıkarılın, sonucunu size sonra söylerim, dedi.

Heyet kapısında dikilip akşamı yaptık. Hani maksadımız pelvanı görelim de, bi isteği olup olmadığını soralım. Odadan ilk çıkan doktor:

— Mide perişan, dedi. Ameliyat gerekecek!

Gariptir, acıyın dememize kaimadan başka biri:

— Böbreklerle safra kesesinde hayır kalmamış, dedi. Kesilecek!

— Bey ocağınıza düştük, bunun bi kolayı yok mu derken, en büyükleri:

— Bacaklar bitmiş, dedi, ikisi de gidecek!

Donduk kaldık! Len gardaşım, hani medeniyetin doktoru adamı iyi ederdi? İyileşmesinden geçtik, pelvan kurban ediliyor!

— Etmek doktor, dedik. Bu kadar insafsız olman. Karşınızdaki gâvur değil, bi müslüman evladı...

Bana mısın demiyor doktor: Sorduk:

— Peki neresinden kesilecek? — Dizlerinden!...

Pelvan sırf kendi bağırduğundan, doktorun dediklerini duymuyor. Susturup sorduk:

— Vaziyet böyleyken böyle... Sen ne dersin yiğit?

Ağzını kulağıma dayayıp: — Pazarlık edin emmi, dedi.

Analarının gözüdür bunlar. Pazarlığa girişin. Ne kadar az kestirsek, kâr kârdır.

Ben pek pazarlık bilmem ya, bizim Ali Çavuş:

— Bey, dedi, parasının pek kıymatı yok emme, gel şunu dizden değil de, bileklerden kes!

Bi pazarlık, bi pazarlık, adam santim inmiyor! Sonunda pelvan:

— Bırakın kessin gayrı, dedi. Bitsin şu sızılar!

Bacaklar gitti, öteki ağırlar yerli yerinde... Böbreklerin taş bağladığını söyleyen hekim:

— Yaşamamasını istiyorsanız, ameliyat geçirmesi şart, diyor.

Bi yandan Memiş:

— Gardaşım pelvan kısaldı kısalacağı kadar, hiç olmazsa kalan kısmını kurtaralım, diye başının etini yiyor!

Ali Çavuş, pelvana:

— Yörü len, diyor, yoğunsam kese kese tüketecek bunlar seni! Oğlan canından bezmiş:

— Bırak emmi, diyor. Alacaklarını alsınlar da, kalan yerim sancısız kalsın.

Uzatmayalım, bıçağı kapan asma kütüğü gibi budadı pelvanı! Son ameliyatta safra kesesi alınacaktı. Odadan pelvanın çıkmasını beklerken, doktor çıktı:

— Aman bey, dedik, bizim oğlandan ne haber?

Gözleri ıslı ıslı:

— Kurtuldu, dedi.

Sevinçten uçan Memiş:

— Elinize sağlık bey, dedi. Başka nesi kaldı?

— Sırtındaki yepyeni urbaları...

Sözü biten köylüye öğret sordu:

— Peki pehlivan?...

— Kesile kesile ondan bi şey kalmamış bey, dedi köylü. Medeniyetin yolu, ışığı neyse emme, tohturu mu?... Dağlara taşlara!...

Vedat SAYGEL

Olmıyacak işler

Anlayış bekliyoruz kuru kuru lâf değil.
Küskünlüğün süresi altı aydan geç olmaz.
Eski sevgilileri unutmak insaf değil:
Eskisi olmayanın yenisi de hiç olmaz.

Tenlerde hoş kokular, gözlerde câzip renkler,
Kısalдықça kısaldı hanımlarda etekler.
Bunları göre göre ne halt etsin erkekler?
Zevk sahibi kişinin yüreği kerpiç olmaz.

Korkuyu yok etmeli âşıkların düşünden,
Haz duymalı kızların o tatlı gülüşünden.
İşi biten kadının kavgasız dönüşünden
Daha büyük mutluluk, bedava sevinç olmaz.

Pintiler hesap etsin kuruşu kuruşuna,
Yaşlılar zor tırmanır gerçek aşk yokuşuna.
Bu kadar nazlanmalar, boyanmalar boşuna:
Ne miktar özense de kart tavuk piliç olmaz.

Salâhattin KUTLU

YEDİ

PAZARTESİ

25 yıl sonra...

Sabah sabah iç karartıcı bir haber: «Türkiye 25 yıl sonra ormansız kalacaktır!»

Yalnız ormansız mı?... Bilim adamlarımızın açıkladığına göre, Türkiye 25 yıl sonra yolsuz kalacaktır; sanki suyu varmış gibi, susuz kalacaktır; gençliğin artışı oranında okul yapamadığı için, okulsuz kalacaktır; sahilleri parselleyenler yüzünden, sahilless kalacaktır!

Ve yıllardır dilden düşürülen «Mâmur ve müreffeh Türkiye» dedikleri, galiba hiç bir şeyimiz kalmadığı zaman kurulmuş olacaktır!

SALI

Bir bana, bir sana

Devlete ait olan kampların yarısı turistlere ayrılacakmış. Öbür yarısına, da nasıl olsa bir takım açık gözler sahip çıkacak, geriye kalıyor gerçek ihtiyaç sahiplerinin durumu... Fakat yetkililer ona da bir formül bulurlar elbet. «Bu bana» derler, «Bu sana» gene güneş görmeyen tek gözlü gecekondu odası kalır garip memur Hasan'a!...

ÇARŞAMBA

Teknik arıza

Revizyondan geçen kabine-nin yeni Sağlık Bakanına, gazeteciler güzel bir isim taktılar: Jet Bakan!

Resimli roman kahramanlarını izler gibi, şimdi Jet Bakanımızın maceralarını izliyoruz.

Demirel başını uçağın kapısına çarptı. — Gazeteler —

Kalkınma!

«Jet Bakan, gece yarısından sonra bir hastaneye baskın yaptı!»

«Jet Bakan, kapıcı tarafından hastaneye alınmadı.»

«Jet Bakan, asansörde mahsur kaldı!»

«Bir gece içinde Anadolu'dan Trakya'ya geçen Jet Ba-

kan, hastaneleri bakımsız buldu!»

«Zeynep Kâmil Hastanesini denetleyen Jet Bakan, gördüklerinden son derece memnun oldu.»

Jet Bakanla ilgili en son haber de, bugünkü gazetelerde: «20 günde 12 il dolaşan Jet Bakan yoruldu!»

GÜN

PERŞEMBE

Anahtar kimde?

Yeni partinin prensiplerini açıklayan Feyzioğlu, «Kırksekizlerin hepsi de kurucu sayılıyor» demiş.

Yaa... Peki, kim kuruyor kuzum bunları?...

CUMA

Her çatışta...

İnönü, «C.H.P.'den ayrılanlar, bize çatarak yaşar» demiş.

Sayın Paşamızla aynı fikirdeyiz. Yalnız bizi düşündüren, her çatışmada elli kişilik bir parça koptuğuna göre, acaba bundan sonra C.H.P. nasıl yaşar?

CUMARTESİ

Mesele

İstanbul'un çöp meselesi, parasızlıktan ortada kalmış.

Habere sevindik doğrusu... Çünkü bizim bildiğimiz, çöp meselesinden başka imar meselesi ortadaydı, trafik meselesi ortadaydı, su meselesi, elektrik meselesi, mesken meselesi, sağlık meselesi, hattâ hattâ İstanbul'un kendi bile ortadaydı. Demek teker teker hepsi halledildi, şimdi yalnız çöp meselesi ortada kıldı!

PAZAR

Mücadele

Parti teşkilâtı gibi çalıştığı gerekçesiyle, istifa eden 30 temsilci, Komünizmle Mücadele Derneğine cephe almış.

Eh, dernek tabelasındaki «Komünizmle» sözcüğünü değiştirip, tabelâyı şöyle yazmak gerekecek galiba: «Üyelerle Mücadele Derneği!»

C.H.P.'de ikilik büyüyor. — Gazeteler —

— Kah, kah, kah... Verin öpeyim elinizi üstadlar!

KAYSERİ ÇHP TEŞKİLÂTINDA İSTİFALAR BAŞLADI. - Gazeteler -

- OKUMAMIZ YAZMAMIZ YOK AMMA , KAYSERİLİYİZ PAŞAM !..

T. FEYZİOĞLU

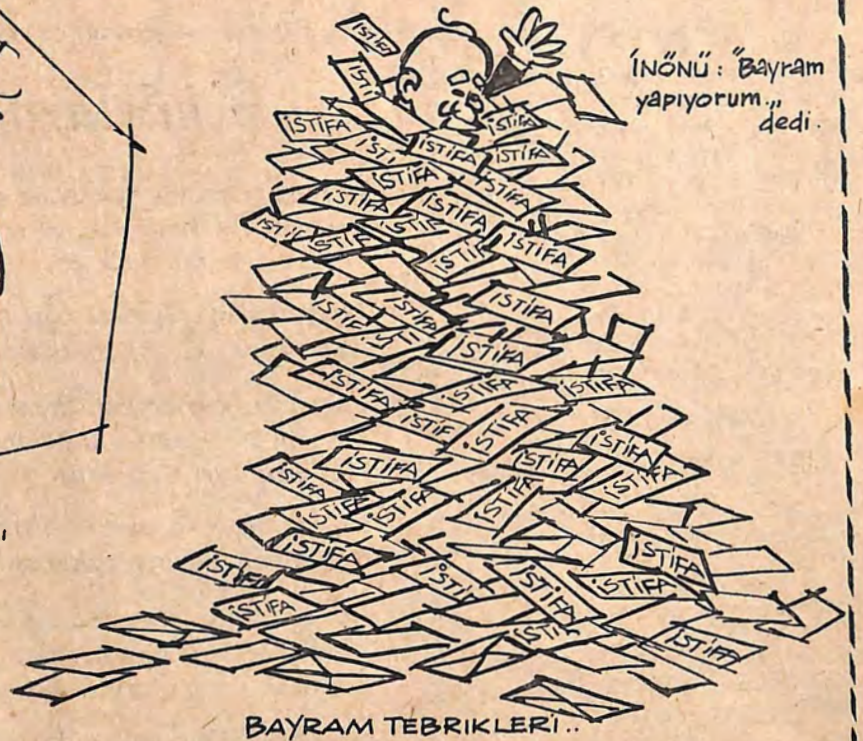

YAZISIZ

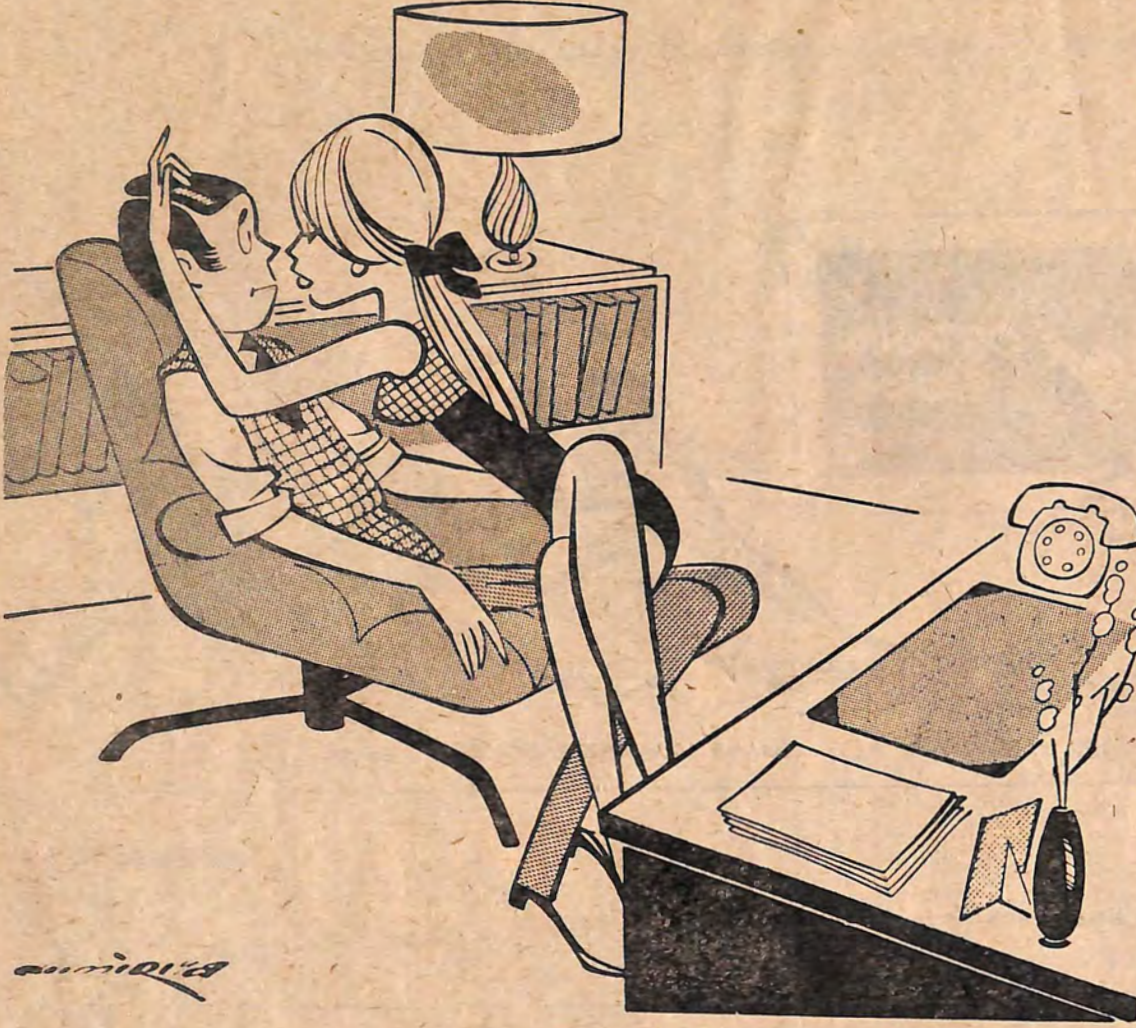
İNÖNÜ: "Ben rüya görmem .. dedi

- Gördüğüm rüyadır inşallah !.

BAYRAM TEBRIKLERİ..

— Seninle evlenmek mi, deli miyim ben?... Yerimi başka birine bırakayım!

Müdür.

— Bu mini-etekle memurlar arasından benim odamda çalışacaksın!...

Mantık

Ayşın, Aysel'e yan yan bakarak alaylı bir tavırla sordu:

- Demin seni sarılarak öpen adam kimdi kuzum?
- Eniştem.
- Ayol nasıl enişte o öyle?
- Neden?
- Nedeni var mı ayol, seni yiyecek gibi öptü.
- Öyledir o, aldırma.
- Peki ablan kıskanmıyor mu?
- Ben onu kıskanıyor muyum?

Müştemilât

Newyork'ta turist olarak bulunan bir İran'lıya, dünyanın en büyük binalarından Empire State Building'i göstererek nasıl bulduğunu sordular.

İran'lı bakıp bakıp, küçümseyerek dudaklarını büktü ve şu cevabı verdi:

— Bizde böyle evcikleri apartmanların yanına müştemilât olarak yaparlar...

Ne arıyormuş

Orta yaşlı adam, yirmi dakikadan beri bir telefon kabininin önünde bekliyordu. Kabinin içindeki genç kadın durmadan telefon kataloğunu karıştırmaktaydı. Nihayet sabırsızlanan erkek kapıyı aralayarak:

— Aradığınız numarayı bulmanıza yardım edebilir miyim madam? dedi.

Genç kadın kırıtarak:

— «Çok çok teşekkür ederim» dedi. «Ama ben numara aramıyorum. Bir arkadaşımın çocuğu doğacak da ona isim arıyorum!»

Bekârlara Öğüt

Kafanızın içinde varsa bir parça beyin, Ey bahtiyar bekârlar sakın ha evlenmeyin. Evlilik cehennemdir siz ne dersiniz deyin.

Onu arzu edenler şuursuz bir sarhoştur, Evli erkek ökseye yakalanmış bir kuştur.

Esmerler, sarışınlar, kumrallar sizin için, Evlenip bir kadına kul olmaktan vazgeçin. Her gün ayrı dudaktan sevdâ şarabı için.

En mutlu evlilikten bekârlık daha hoştur, Evli erkek ökseye yakalanmış bir kuştur.

Boş bir ümit uğruna taşâ tohum ekilmez, Bu geçim zorluğunda kadın kahrı çekilmez. Evliliğin derdini evli olmayan bilmez.

İki günlük bir evli gülmeyi unutmuştur, Evli erkek ökseye yakalanmış bir kuştur.

Yaklaşın ben söyleyim siz de bana hak verin, Hanımlar işitmesin, kulağı vardır yerin, Hayatı kâbuslarla geçiyor evlilerin.

Evlilik buz üstünde yapılan soğuk duştur, Evli erkek ökseye yakalanmış bir kuştur.

Aile hukukunda değişmez bir kuraldır, Sen kiral olsan dahi evde hanım kiralıdır. Haddine düşmüş ise bir gün ona baş kaldır.

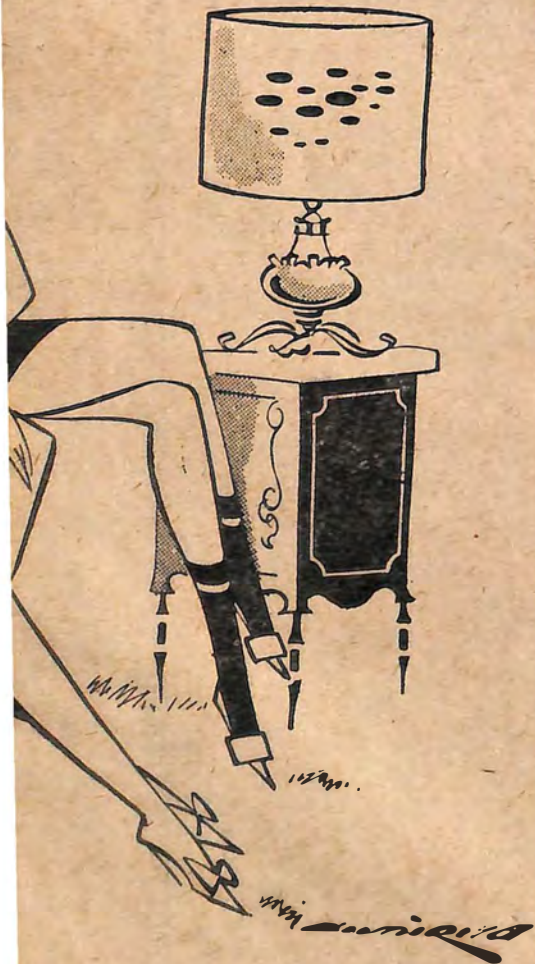
— Çok ciddi, çok namuslu genç

olaşma, ayıp oluyor... Bundan sonra

— «Sizi büroda mini-etekle görmek istemiyorum..» demiştiniz de!...

anlanmadan evlenmek istiyor!...

Bekârlara Öğüt

Yüzbin ah ıstırsın bir evliyi konuşur,
Evli erkek ökseye yakalanmış bir kuştur.

Hanımın masrafına hazineler dayanmaz,
Sen borca boğulsan da onun yüreği yanmaz,
Hangi evli hasretle bekârlığını anmaz?

Evlilerin halini bir öğren; sor soruştur,
Evli erkek ökseye yakalanmış bir kuştur.

Evlenince ilk işin etrafı süpürmektir,
Ödevini yapmayan alır hanımdan tekdir,
O fareden korksa da kaygıda gözü pektir.

Kaçak güreşsen bile âkıbetin hep tuştur,
Evli erkek ökseye yakalanmış bir kuştur.

Kirli bir tabak kaşık kalmamalı mutfakta,
Asıl güçlük her hafta çamaşır yıkamakta,
Her gece bir siteme dayanırsın yatakta.

Evlilik mihnet dolu amansız bir yokuştur.
Evli erkek ökseye yakalanmış bir kuştur.

Evlenince bir erkek zor görür sinemayı,
O pişirip yedirir çocuğuna mamayı,
Ey bekârlar bırakın ateşle oynamayı.

Evli erkek ökseye yakalanmış bir kuştur,
Evlilik bir ölümdür, lâfın gerisi boşdur.

M. Ayhan BERHEM

Borç

İki arkadaş yolda karşılaştılar Bi-
ri sordu:

- Bana eli lira borç verir misin?
- Veririm, ama ne zaman ödeye-
ceksin?
- Ay başında.
- Söz mü?
- Söz!...
- Ya ödemezsen?...
- Sen de bir daha vermezsin...

On misli

İki hizmetçi konuşuyorlardı:
— Demin hanım şana niye bağırı-
yordu?

- Bir tabak kırmıştım da...
- Peki, sonra nasıl susturdun?
- Derhal parasını ödeyerek
- Enayi misin ayol?
- Niye enayi olayım canım?... Ak-
şama bey gelince, nasıl olsa on mis-
lini sütyenimin arasına sıkıştırır...

Dert kumuması

Güçlülle yürüyen bir adam ken-
dini parktaki sıralardan birine ata-
rak içini kuvvetle çekti. İstirapla
kasılan yüzü büyük bir acı çektiğini
gösteriyordu. Geçenlerden biri mer-
hametle:

— Hasta mısınız hemşerim? diye
sordu.

— Hayır. Sadece ayaklarım çok
ağrıyor. Çünkü ayakkabılarım çok
küçük. Düşünün kırk bir numara

giyerken, ayağımdakiler otuz dokuz.
— Peki, ne diye iki numara küçük
ayakkabı satın aldınız?

— Billhassa öyle aldım... diye bed-
baht adam cevap verdi. Bilhas-
sa!... Beni anlayın: Nefret ettiğim
bir işte çalışıyorum, karım beni al-
datıyor, büyük oğlum sağa sola
borçlanıyor, kaynanam bana hayalî
zehir etmekte! Şimdi, yegâne zev-
kim eve girince ayağıma çok küçük
gelen bu pabuçları çıkarmak ve ter-
liklerimi giymek! Beni anlıyorsunuz
değil mi?...

“Baharlık-Yazlık” elbiseniz için
Altinyıldız’ın 1967 çeşitlerinden

ALTINYILDIZ

SUNSET

İlk defa bu mevsim piyasaya sunulan yepyeni bir kumaştır.
Tüy gibi hafiftir. Serin tutar. Buruşmaz. Şahane görü-
nüşlüdür. 12 moda rengi mevcuttur.

Altinyıldız SUNSET kumaşından bir miktar piyasaya da-
ğıtılmıştır.

Altinyıldız

Avrupa’da aranan yerli kumaşlar

TAŞRALI bir sinemacı ile, iş hahlarından birinden içeriye girmiştik:

— Sen şu kahvede azıcık otur, dedi. Bakayım bol göbekli, soyunma sahneli yeni filmler çıkmış ucuzlarından birkaç tane alalım. Bilirsin ya... Anadolu'da iyi iş yapar bunlar.

Kendime bir kahçe ismarlayarak, arkadaşları beklemeye başlamıştım. Kahveden daha bir yudum almıştım ki, genç bir kız yanıma sokuldu. Dügme gibi küçük dudaklarını, benim bir haftalık traşlı yüzümde gezdiriyor, bir yandan da söyleniyordu:

— Siz burada, böyle basit bir kahvede, tahta sandalyelerin üzerinde ha? Olmaz, vallahi olmaz! Rüya görüyorum her halde? Yürü, şekerim bizim eve. Annem dostu ile beş çayı içmeye gitti. Ben sana kendi el-çayım ile bir kahve pişireyim de, gör ev hanımlığı.

Bu beklenmedik benzetiş karşısında şaşırılmıştım:

— Ya... Yanlışlık yapıyorsunuz galiba. Ben sizi ta... tanımıyorum... Şey, yani... Kim olduğunuzu birden-bire hatırlayamadım da...

— O kırkını çoktan aşmış, aşıfte bozması sırfını ile film çevireli etrafınızı gördüğünüz bile yok. Hadi kalk gidelim. Bu sefer elimden kurtulamazsınız... Atlatmağa kalkarsanız: «Yangın var!» diye bağırır, handakileri başınıza toplarım. Yeni filminizi benimle çevireceksiniz! Ben de meşhur olmak istiyorum. Gençim, güzelim. İstedığınız kadar soyunur, seyirciyi çileden çıkarabilirim.

Kız beni meşhur bir artistle karıştırıyordu. İşin kötüsü yanlışlık yapmakta olduğunu anlatamıyordum:

— Bırakın artistliği, ben sinema seyircisi bile değilim. Çocukluğumda Mısır filmlerine gider, Yusuf Vehbi'yi, Abdülvehhab'ı, Emine Rızık'ı, Ümmü Gülsüm'ü seyredirdim. Yaş ilerledikçe baktım, Türkiye'de bütün işler film... Politikamızın, kalkınma çabamızın, sosyal düzenimizin beyaz perdeden farkı yok. Koyverdim sinemanın yakasını.

— Pışşt... Bana balon, mantara basan cinsinden miyim? Bir gözünüz takma imiş. Herkesten gizlemişsiniz. Az önce Sinema dergisinde okudum. İşte şu sol gözünüz...

Böyle deyip de elini sol gözüme doğru uzatmaz mı... Gözüm çıkıyor sandım:

— Hamfendi, dedim. Ben ne artistim, ne de kör.

Bu sefer sağ ayağımı yakaladı. Eliyle: «Pat! Pat!» diye vurmağa başladı:

— İşte bu ayağınız da takma imiş.

ROL DEĞİL BU ...

BURHAN ESEN

Amerika'ya gittiğiniz zaman taktır-mışsınız. Gazeteler öyle yazmıştı.

Bu kadar teklifsizlik karşısında daha fazla dayanamadım. Başında sarı bir alev gibi uçan saçlarımla yakaladım:

— Rahat duracak mısın, yoksa burada herkesin içinde seni bir güzel pataklayayım mı?

İş bu kerteye gelince, az önce kahveyi getiren iri yarı garson yanıma sokuldu. Önce hiçbir şey söylemeden bıyıklarımı burdu. Sonra elini belime götürdü:

— Mahallebi çocuğu, önce yaylan bakalım buradan... dedi. Sana gelince... Ulan kaltak, söyle bakalım seni kalbinden mi, ciğerinden mi, beyninden mi?... Hangisi daha sosyetik olacaksa söyle de, orandan zambalayayım!...

İş şakaya benzemiyordu. Kadının hesabı görüldükten sonra zambalanmak sırası bana gelecekti.

Olanca kuvvetimle bağırdım: — Poliii... Yetişin, adam öldürüyorlar. Can kurtaran yok mu?...

Zabıta tarihinde belki de ilk defa, polis, cinayet işlenmeden önce olay yerine yetişmişti. İki polis seğirtmiş, elinde tabanca ile bu sefer namluyu bana doğru çeviren müstakbel kaatili yakalayacaklarına, beni yakalamış, kollarımı sımsıkı tutmuşlardı:

— Beni ne diye tutuyorsunuz ya-hu?... diye bağıırıyordum. Karşımdaki silâhlıyı yakalasanz ya!

Polis memurlarından şişman olan sırttı:

— Mahkemenin işini kolaylaştırı-yoz, dedi.

— Ne mahkemesi birader?... Siz biraz daha sallanır da, silâhlı hay-

dudu serbest bırakırsanız tetiği çe-kecek. Mahkeme yerine, tahtalıköye gideceğim...

— Seni tek gürşunla zıbardır-sa, iş taammüde girer. İlk celsede hâkim idam kararını verir. Seni salar da, ötekinin üzerine yörürsek... O zaman şap gibi yanarsın hemşerim. Sen kaçmaya çalışınca tek gürşun-la seni furamaz... Mecbur kalır dört beş el ateş itmeğe... O zaman bedavadan ölmüş olursun. Herif mahkeme-de:

— Havada uçan kuşlara beş el ateş ettirdim. Bi tanesi de maktüle değmiş. Beratımı istiyom... dedi miydi ailen kaatilden kefen parası bilem talep idemez. Selbes dur da, seni öldürecek olan gürşun ceza kanununun taammüt maddesine tipa-tıp uygun olsun!...

Bunlar polis değillerdi mutlaka. Polis elbisesi ile tımarhaneden firar etmiş iki deliye benziyorlardı. Polis kıyafetli delilerin elinden kurtulmak için daha yüksek sesle bağırmaya başladım:

— Burada ümmeti Muhammet yok mu? Yetişin!...

Silâhlı garson bana doğru bir adım dala attı. Namluyu göğsüme dayadı:

— Adımın Ümmet olduğunu nereden biliyon, lan?... Cebinde esrar, kaçak eşya, tabanca, bıçak varsa polis ağabeylere teslim et de öldükten sonra hakkında kovuşturma itmesinler.

Hayata vedâ etmeden önce duyduğum son kelimelerdi bunlar. Tetiğe asılınca üç el silâh sesi ortalığı çınlattı. Ben cansız yere düştüm...

İki kuvvetli kol, beni havaya kaldırıp, ayıltmak için uğraşmaya baş-

layınca, ahrette hesap vermenin sırası geldiğini anlamıştım.

— Okey... Bravo... Rol değil bu... Tıpkı gerçekten ölüm...

Diye bağıırıyordu, beni iri kollarıyla ayakta tutmaya çalışsan gözlüklü adam...

— Demek ben sahidem ölmedim ha? Öbür dünyada değil de, bu dünyada mı yaşıyorum?

— Sanat dünyasında asırlarca yaşayacaksınız. Rejisörlük hayatımda gerçek gibi ölen artiste ilk defa rast-lyorum!

İşin içyüzü daha sonra anlaşılacaktı. Oturduğum kahvede film çekiliyormuş. Ben işe başlandığı sırada oraya gelmişim. Roldeki artist tıpkı bana benziyormuş. Beni o sanıp, işe devam etmişler. Kahvedeki kız, eli tabancalı garson, polisler... Hepsi filmde rol alan artistlermiş. Ben de işin farkına varmadan, kameranın karşısında başarı ile oynamışım! Rejisör iltifatlar yağdırarak sırtımı sıvazlarken, yerine oynadığım gerçek artist nefese kahveden içeriye girmişti:

— Treni kaçırdım, dedi. Taksi kiralayarak gelebildim. Sizleri fazla beldetmedim ya?

Talihsiz oyuncu yalnız treni değil, filmdeki rolünü de kaçırmıştı!...

Burhan ESEN

✱

Masaj

Berl ve Nathan, İkinci Dünya Harbinde en ileri hatlarda çarpışırken, aynı bomba ile bacaklarından yaralanırlar... Hastahaneye kaldırılırlar... Doktor ikisine de masaj verir. Berl çok bağırır ve durmadan çok acı çektiğini söyler... Nathan'ın sesi çıkmamaktadır, acısını içine atıyor gibidir... Berl bir gün dayanamaz, sorar:

— Bacağına masaj yaparlar-ken canın acımıyor mu?

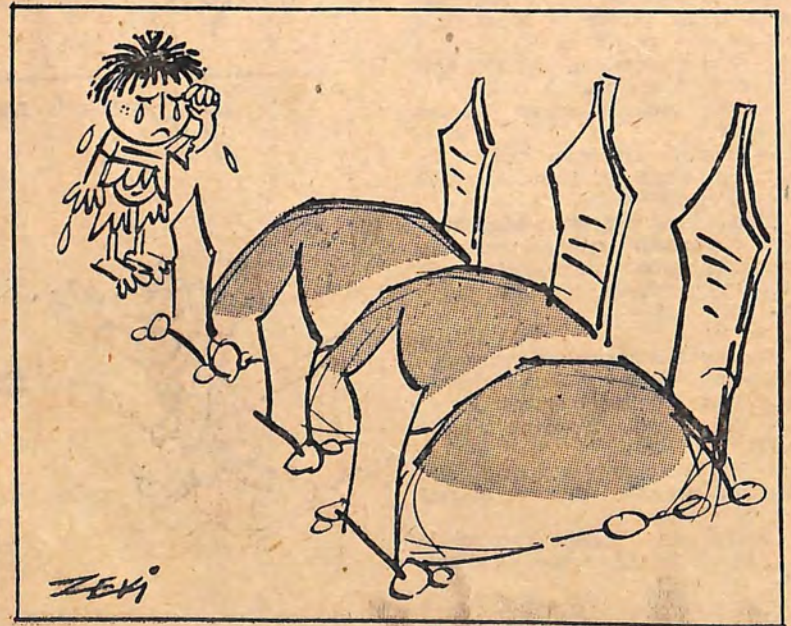
— Ben deli miyim yahu! Masajcıya öteki bacağını uzatıyordum!...

Bikini kız

Cote d'Azur'da iki iş adamı konuşuyordu. Biri kumlar üzerinde bikini ile uzanan güzel bir kı-zı göstererek:

— Azizim şu harikulâde bikini-li yaratık senin sekreterin değil mi? diye sordu.

— Olabilir. Ama onu böyle giyinik olarak ilk defa görüyorum da birden tanıyamadım!...

SENE, 1740... Lorraine'nin, iyi yürekli kral Stanislas Leczin-ki tarafından bir baba sevgisiyle idare edildiği sıralar...

Lorraine, küçük bir dükalktı. Kral Stanislas'a bu dükahı, birkaç yıl önce kaybettiği Polonya illiğine karşı, Avrupa hediye etmişti. Eski kral yeni dük Stanislas yaşamasını seven, ince ruhlu bir adamdı. Müzik ve güzel kadınlara bayılırdı. Bu sebeple devletin en meşgul Bakanı; Eğlenceler Bakanı idi.

Sarayın en bol para kazanan, en gözde insanları, müzisyenlerdi. Çoğu, istediği an kralın hizmetine koşabilmek için, sarayda yaşamaktaydı. Hele bunların arasında Antoin Mouton isimli bir kemancı vardı ki, yalnız müzisyenliği ile değil, yakışıklılığı ile de herkesin dikkatini çekiyordu. Bu güzel adam yirmi altı yaşında, boylu boslu, ince hatlara ve harikulade bir vücuda sahipti. Pudrah perçununun altındaki mat derisi kadını deli ediyor, sol yanağındaki ben ise, kimsede olmayan bir şeymiş gibi, ona daha da çok değer kazandırıyor. Bir çocuk safiyeti taşıyan yuvarlak genesini Stradivarius'un üzerine dayayıp, yını çektiği zaman, kadınların yüreği hop hop atıyordu!

«Yayını bu derece güzel ve ciddiye çekerek bir erkek, diğer şeyleri de çok iyi yapabiliyordu.»

Saray kadınlarının kanaati buydu. Bu kadınların başında da, güzel Hortens de Beauseant gelmekteydi.

Madam Hortens canlı, zeki bir kadındı. İnce belinin etrafında dalgalanan geniş etekliği ve dolgun göğüsleri, çekici güzelliğinin birer ayrı tuzağıydı sanki... Mavi gözleri, inci gibi beyaz dişleri, yirmi yaşının harikuladeliğini taşıyan bir parlaklıkla gülmekteydi. Kısacası renkli, yuvarlak, insana çok şey vaadeden bir taş bebeti madam Hortens. Krallara layık bir lokma...

Kral Stanislas'a gelince: Altmış yaşına rağmen, her ne kadar diğlğini korumaya çalışmışsa da, böyle sine ateşli bir kadına yetmiyordu! Bu sebeple, genç bir aşığa karşı dayanılmaz arzularla yanan madam Hortens'in kalbi, Antoin'i görünce daha da ateşlendi! Hizmetkârlarından birine küçücük bir kâğıt vererek, yakışıklı kemancıya gönderdi. Bu, iki satırlık kısa bir mektuptu: «Bu geceki baloda, ateş eğlenceleri başladığı zaman pembeli mavili elbise giyen maskeli dominoyla konuşunuz. Size verilecek güzel bir hediyesi var!»

Mavili pembeli domino, madam Hortens'ten başkası değildi. Kemancıyı teras çekerek, o zamanın saray kadınlarının serbestliği ile maskesinin üstündeki tülü kaldırıp, titreyen dudaklarını Antoin'in kalın dudaklarına yapıştırdı! Sonra tülü nüy yeniden indirdi ve:

— İşte size vermek istediğim buydu, diyerek uzaklaşmak istedi.

Antoin, maskeli kadının kolunu tutarak:

— Benimle oynamaz madam, dedi. Bir öpücükten fazlasını pekâlâ verebilirsiniz!

Henüz sözlerini bitirmeden kadının gözlerindeki maskeli çekip çıkarak, kendisini öpmiş olanı gördü. Görmesiyle de şaşkınlıkla bağırdı:

— Siz!...

Madam Hortens yalnız şaşırarak kalmamış, tanınmış olmanın verdiği öfkeyle küplere binmişti:

— Ne cesaretle maskemi çıkardınız?

— Bu işe siz nasıl cesaret ettiniz? Ya kral hazretleri duyacak olursa? Kovulursunuz!

— Ya siz?... Sadece kovulmakla kalmayıp, üstelik cezalandırılırsınız da!

Yakışıklı kemancı güldü:

— Sanmam. Elimde mektubunuz var. Teşebbüsün sizin tarafınızdan geldiğini majeste bir duyacak olursanız?...

Şantajcı!
— Durun canım, kızmayın hemen. Mektubunuzu size iade edebilirim belki...

— Karşılık olarak ne istiyorsunuz?

— Benimle bir gece kalmanızı!...

Madam Hortens arzuya fısıldadı:

— Kabul.

— Ne zaman?...

— Bu gece. Saat üçte... Odamda olacağım!

Sonra ayrı yollardan, dans salonuna döndüler.

Gece yarısı oldu. Eğlencelerin en coşkun anında iyi yürekli kralın, güzel Hortens'ına elmas bir kolye hediye etmesi, salonda bulunanları daha da coşturmuş, içkinin sendelettiği sarmaş dolaş çiftler gürültüden, kimin ne dediğini duyamaz olmuştu!

Hele kral Stanislas'ın mutluluğuna diyecek yoktu. Güzel metresi Hortens'e hediye ettiği elmas kolyenin karşılıksız kalmıyacağına inanıyor, eğlencelerin sonunda koyun koyuna geçirecekleri saatleri düşün-
dükçe yanıp kavruluyordu!

Fakat, hiç de beklediği gibi olmadı. Madam Hortens'in birdenbire hastalanmasıyla gecenin tadı tuzu kalmadı! Hâlâ bir timitle bekleyen kral Stanislas'a:

— Özürlülerim, diye fısıldadı. Böyle olmasını istemezdim. Belki aşırı yorgunluktandır, dinlenirsem geçer. Yarından itibaren, yine emrettiğiniz an sizin olacağım!

Kadın istediği zaman, kral bile o-

nu kararından caydıramaz. Hele bazı konularda...

Eğlencelerin sonunda kral üzgün, odasının yolunu tuttu. Yakışıklı kemancının Antoin ise, geniş, büyük bir yatak içinde, pembe dantel gecelik giymiş kendisini beklemekte olan güzeller güzeli Hortens'in kollarında, bütün endişelerini unuttu!

Hortens, mutluluk dolu bir sesle:

— İki satırlık mektubu bana pek pahalıya ödettiniz, diye mırıldanırken, yakışıklı kemancının kalın dudakları, insanı bayıltan bir zevk sarhoşluğuyla, küçük göğüsler üzerinde dolaşıyordu.

Güzel Hortens'ini düşündükçe tahrik olan kral Stanislas bir türlü uyuyamıyor, kuş tüyü yastıklar arasında bir sağa bir sola dönüp duruyordu! Sinirlerini yıpratın bu duruma daha fazla dayanamazdı. Kalktı. Sirtında geceliği, başında pomponlu takkesi, ayaklarında ökçeli terlikleri, eline de bir küçük şamdan alarak karanlık koridorları aştı, madam Hortens'in kapısına dayandı:

— Hastaysa hasta, diye düşündü. Beni kabul etmek zorunda!...

Yaldız çerçevesi kapıyı tıklattı. Yeni uyanmıştan ziyade, sıkıntılı bir ses:

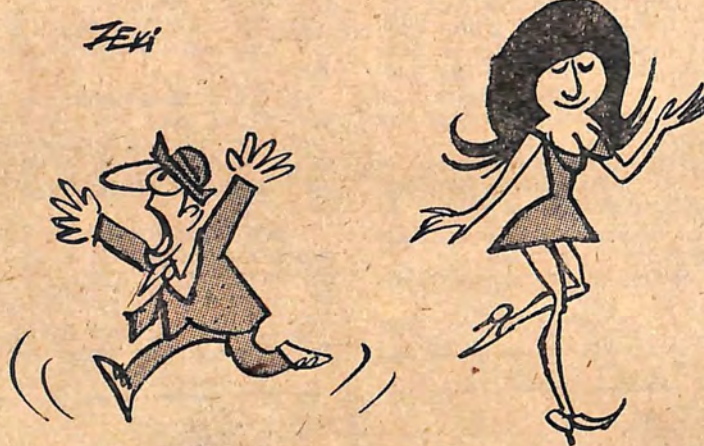
— Kimsiniz? diye sordu.

Musikili bir sesle kendini tanıttı kral:

— Seni seven koruyucu dostun...

— Siz mısınız?... Hâlâ uyumadınız mı?

— Uyuyamıyorum şekerim. Güzelliğiniz gözümün önünden gitmiyor!

— Eyvah! mini-etek!...

— Yaşasın! mini-etek!...

Lütfen bana acıyın ve kapıyı açın! Yalvarma ve tehdit dolu konuşmalardan sonra madam Hortens:

— Bir dakika, dedi. Açıyorum.

Dakikalar geçtikçe kral tahrik oluyor, kral tahrik oldukça dakikalar geçiyor, fakat kapı bir türlü açılmıyordu. Neden sonra kapının kanadı aralandı, yarı kudurmuş hâle gelen kral:

— Güzelim, güvercinim, sevgilim, diye mırıldanarak odaya daldı.

Güvercin fıkırdarak kralın kollarından kurtulup, bir koltuğun arkasına gizlendi. Yine üstüne çullandı kral. Güzel Hortens'i yatağa sürüklemeye çalışırken, kaçın mümkün olduğu kadar yataktan uzaklaşmaya uğraşıyordu!

Sonunda kızdı kral. Bu kadar uzağa gitmeye lüzum yoktu. Hortens'i yakaladığı gibi yatağa attı, kendi de üzerine kapandı! Fakat o ne? Sahip olduğu kadından çıktığını ummadığı bir iniltiyle ırkıldı! Çevresine bakındı. İstirap dolu bu ses nereden gelebiliyordu?

Hortens, kollarını boynuna dolaştığı kralı yeniden kendine çevirmeye çalışarak:

— Bir şey değil canım, diye fısıldadı. Somyalar gıcırdayordur her haide!

— Tuhaf, diye cevap verdi kral. Çok tuhaf doğrusu... «Ay, ay» diye inleyen somya hiç görmemiştim.

Birden yataktan fırlayarak şamdanı kapıya gibi, karyolanın altına eğildi. Eğilmesiyle de mum ışığının titrek aydınlığında, yüzükoyun yere yatmış bir erkek şeklini hayretle gördü:

— Çabuk çık oradan ahlâksız herif, diye bağırdı. Hey, nöbetçiler, buraya gelin!

Antoin somyanın altından çıktığı zaman, nöbetçiler çevresini sarmıştı bile. Fakat kral Stanislas karyolada yuvarlandıkça, ağırlığıyla çöken somya yaylarının altında ezilen genç kemancı, tanınmaz haldeydi! Toza toprağa bulanmış yüzü, somya yaylarının yolduğu saçları, yamyassı olmuş gövdesiyle karyola altından değil, silindirik altından çıkarılmış bir kazazedeye benziyordu!

Öfkeyle tepinen kral:

— Bu mösyönün ismi ne? diye sordu.

Fakat madam Hortens'in hıçkırıkları, cevap vermesini önliyordu.

Ayaklarının ucuna bakan kemancı:

— Hizmetkârlarınız Antoin Mouton bendenzim majeste, diye kekeledi.

Kral:

— Ne çirkin isim, diye güldü. Mouton, koyun demektir. İşte bir boynuzlu olmaktan çok, canım buna sıkıldı.

Odayı bir iki kere turladıktan sonra, yumuşak bir sesle devam etti:

— Fakat hayır hayır... Benim yaşımdaki bir insan anlayışlı olmalı ve asil olmayanlara acımalıdır! Evet, düşünce yardım etmek, asaletin şanıdır. Bana taktığınız boynuzları size iade etmekle, iyilikseverliğimi göstermiş oluyorum.

Beklemediği bu durum karşısında aptallaşan Antoin:

— Majestelerimin bu cömert davranışlarına layık değilim, diye mırıldandı.

— Oraşı öyle, dedi kral. Ama boynuz iade işlemini, kendi şerefimi kurtarmak için yapıyorum. Yarın Başvekilim, size asalet armanızı verecektir! Şimdilik buradan gidebilirsiniz. Zira ben, başladığım işi bitirmesini severim. Ama eğer canınız yanmazsa, az önceki yerinize de girebilirsiniz. Üstünize pek ağırlık vermeye çalışacağım.

Bu beklenmedik asalet ünvanından son derece memnun olan genç adam, ayakkabı ve elbiselerini toplayarak aceleyle çatı katındaki odasına koştu.

Bu şekilde Lorraine'de ilk Lorraine'li asil doğdu!

Çeviren:
Süheyl AYKUT

«Eski mesirelerde, âşıklar bir yolunu bulup gizlice birbirlerine mektup verirdi.»

Beyler — İşte bizimkiler geliyorlar.. Mektubu verebilir miyiz acaba?...

Polis — Beyler burada gezmeniz yasak, kaymakam bey çayırınızı ayırdı...

Beyler — Aman polis efendi, hani hürriyet vardı, serbesttik!...

O günden bugüne

Vaktiyle bir hâkim, komşusuna «öküz» diye hitap eden bir adamı beşbin kuruş para cezasına mahkûm etmişti.

Suçlunun avukatı itiraz etti:
— Nasıl olur efendim. İki sene evvel filanca adam, aynı sözü sarfettiği halde kendisine ikibin kuruş ceza vermiştiniz.

Hâkim kaşlarını çatı:
— O günden bugüne öküz eti fiyatlarının ne kadar arttığını bilmiyorsunuz galiba?...

Tuhaf şey

Abdurrahman Şeref efendi merhum takılmayı sever, konuştuğu bir kimsede azıcık saflık sezince, inceden inceye alay ederdi. Bir gece, evine misafir gelmiş, kendisini bir saatten beri gevezeliğiyle rahatsız ediyordu. Üstad, uyuklamaya başlamıştı. Bu aralık, hizmetçi ikinci defa olmak üzere kahve getirdi. Misafir, fincanı tepside aldı ve Abdurrahman efendiye uzatarak:

— Siz buyurun, efendim! dedi. Zira bendeniz kahve içtiğim zaman uyuyamam.

Abdurrahman efendi gayet ciddi bir tavırla cevap verdi:

Meşhur yalancı

Mahalle kahvesinde yalancılığıyla meşhur bir muhtar, kalabalık bir cemaate anlatıyordu:

— Birkaç sene önce, bir ilkbahar günü, Sarayburnu kahvelerinden birinde nargile içiyor, önümden gelip geçen vapurları seyrediyordum. Köprü iskelesinden kalkan bir vapur Sarayburnu'nun önünden geçerken yolculardan birisi kendini baş güverteden denize attı. Yüze yüze bizim bulunduğumuz yere doğru gelmeğe başladı. O kadar hızlı geliyordu ki şimdiki tayyareler ona yetişemezdi. Üstünden sular damlayarak karaya çıktı. Soluk soluğa: «Kahveci çabuk bana bir kahve yap!» dedi. Yanımdaki iskemleye oturup kahvesini içti. Sonra yine denize atladı. Ne dersiniz, iki dakikaya kalmadı vapura yetişmesin mi?...

Mahalleli hayran hayran muhtarın yüzüne bakıyorlardı.

Kapının yanında oturan yabancısı bir adam söze karıştı. Ellerini açarak:

— Çok şükür bir şahit buldum, dedi. Bu hâdiseyi kime anlattımsa «yalan» dedi, inanmadı. İşte o adam bendim.

— Tu... Tu... Tuhaf değil mi? Be... Be... Ben de, U... Uyuduğum zaman kahve içmem!...

Hiddet buyurmayın

Şair Hayret efendi, garsona 15 marladığı pirzolanın yarım saat ten fazla beklediği halde, önüne gelmediğini görünce fena halde hiddetlendi. Garsonu çağırıp:

— Ben fazla inatçılığın eşeklere mahsus olduğunu zannedirdim. Bu ne inatçı koyun etiymiş ki, bir türlü pişmek bilmiyor!

Diye çıkışması üzerine, yanındaki masada yemek yiyen bir müşteri:

— Efendim, hiddet buyurmayın, demiş. Koyun eti olduğunu nereden biliyorsunuz?...

Tatlı rüyalar

Çok iyi geçinen bir karı koca günün birinde, birdenbire ayrılmağa karar verdiler. Kocanın dostlarından biri bu habere hayret etti:

— Nasıl olur? dedi. Biz, hepimiz, sizi gayet mesut zannediyorduk!...

Koca, şu cevabı verdi:
— Doğru... Mesuttuk... Fakat, malûm ya!... Rüyalar, ekseriya ters çıkar.

Kim göndermiş

Eski zamanda bir gün dervişin biri, bir ramazan akşamı, büyük bir konağın kapısını çalarak, kendisine biraz yiyecek verilmesini istedi. Ev sahibi zengin, fakat son derece hasis bir adamdı:

— Öntüne gelen bizim kapıyı çalıyor! Burası imaret mi? diye bağırdı. Derviş:

— Sinirlenmeyin efendim, dedi. Ben buraya kendi keyfimle geldim.

Zengin sordu:

— Kimdir seni gönderen?

Derviş hemen cevap verdi:

— Açlıkla, sefalet... Dilerim, beni gönderenler, yakında senin de kapını çalsınlar!...

1967 YILI

PURO ✧ **fay** ✧ **POP**

PIYANGOSUNA

katılınız

İSTEDİĞİNİZ YERDE
APARTMAN DAİRESİ
veya **BAHÇELİ EV**

ayrıca **300 ADET ÇEŞİTLİ HEDİYE**

PIYANGOYA İŞTİRAK İÇİN 2 adet **PURO** kabı, 2 adet **FAY** üst yuvarlak kapağı ile 1 **POP** kutusundan keseceğiniz çamaşır yıkayan kızların resmini biriktiriniz. Bunları bir zarfa koyunuz. Zarfın arkasına açık adresinizi yazınız ve (P.K. 24 — İstanbul) adresine postalayınız. İştirak için tahdit yoktur. Daha fazla kazanma şansına sahip olmak isteyenler 2 **PURO** kabı, 2 **FAY** kapağı ve 1 **POP** kutusundan kesilmiş çamaşır yıkayan kızların resmini havi dilediğiniz kadar zarf gönderebilirsiniz. Zarfları son postalama tarihi 31 Temmuz olup Çekiliş 20 Ağustos'ta Noter ve Davetliler huzurunda yapılacaktır.

DİKKAT: Kur'a numaralarınız zarfın arkasındaki adresinize gönderilecektir. Apartman Dairesi veya Bahçeli Ev satın alabilmek imkânını kazanacak talihiye **PURO** Fabrikası tarafından ödenecek azami meblağ 60.000 liradır.

terkibinde
krem hassaları
bulunan

PURO

Tuvalet Sabunu
en müessir güzellik müstahzarıdır

Köpüklü - Deterjanlı

fay

kalite bakımından en üstün
ve kalitesine kıyasla
en ucuz temizleme tozudur

Sizin
ÖZ malınız
POP ve **SET**
en kudretli
ve modern
çamaşır
tozudur

Milletler Gülüyor

Taksi değil

Geçen gün otomobilimi ağır ağır sürüyordum. Kısa bir duraklama anında arka kapıyı biri açarak içeri girdi ve:
— Saint-Lazar garına! diye bağırdı.

Kaşlarımı çatıp:
— Yanılıyorsunuz mösyö, dedim. Bu araba taksi değildir. Adam hiç istifini bozmadan:
— Ben de müşteri değilim, demesin mi!...

Yazısız

Yazısız

Şeref

Yılbaşı gecesinden bir gün evvel bir anne kızına sordu:
— Barbara yavrum, bu gece kiminle yılbaşı balosuna gideceksin?

— Jhonny ile anne.

— Öyleyse kızım sana bir nasihat vereceğim, Jhonny de bütün erkekler gibi önce seninle dans eder, sonra içki içirir, sonra da yan odalardan birine çeker ve bir divana yatırır... Aileni şerefsiz bir duruma sokar. Bunları bil ve ayağını denk al.

Ertesi sabah Barbara geceyi nasıl geçirdiğini annesine anlatıyordu:

— Haklıymışsın anne, Jhonny bana dans ettirdi, içirdi, yan odalardan birine götürdü... Ama divana, o beni değil, ben onu yatırdım!...

Bunaklık

Fransa'da askere yeni giren bir delikanlı kırsalın bahçesinde dolaşıyordu. Albay yanından geçti ve er onu selâmlamadı. Hiddetle kıpırmayı olan albay:

— Ben kimim biliyor musun? diye haylardı.

Er, bir müddet albayın suratına baktıktan sonra:

— «Gelin bakın!» diye arkadaşlarını çağırdı. «Zavallı ihtiyar artık kim olduğunu bilmiyor!»

Bigami

Bir adam bulaşık yıkıyordu. O na yaklaşan oğlu:

— «Baba, bigami ne demektir?» diye sordu.

— «Benim yıkadığım bulaşık iki mislini yıkayan adam...» diye babası cevap verdi.

— Yaman binici doğrusu... Hem at koşturur, hem de erkekleri!

Maskaralık

Küçük Marie bir buldoğun karşısına geçmiş yüzünü çarpıtarak şımarıkça hareketler yapıyordu. Annesi:

— «Ne diye bu buldoğun karşısına geçip maskaralık yapıyorsun?» diye çıkışınca, küçük Marie cevabı yaptırdı:

— Kabahat benim değil ki... Önce o başladı!

Zam

Yazıhane memurlarından biri, arkadaşına sordu:

— Affedersiniz, ben buraya daha bu sabah girdim. Maaşıma zam yapılmasını kimden istiyeceğim?

Korku

Rassini, orta derecede istidadi olan bir şarkıcı kıza ilk defa olarak o gece sahneye çıkaracaktı. Kız:

— Üstad, ne kadar çok korktuğumu bilemezsiniz, dedi.

Müdür, ağlamaklı bir sesle:

— Ben de, diye cevap verdi.

Gündüz mü?

Biri, yoldan geçen birine sordu:

— Affedersiniz mösyö, içi maymun dolu parmaklıkları büyük bir arabanın geçtiğini gördünüz mü?

— Niye sordunuz? Yoksa, içinden mi düştünüz?...

Kuşu

Üç yaşındaki Thiery, yüzmekte olan bir kuşu ilk defa görünce:

— «Anne bak!...» diye haykırdı. «Gelin oluşt bir ördek!»

it Adası

MUZAFFER İZGÜ

— 19 —

Ayağa kalkan keçi, başını öne, ard ayaklarını geriye doğru uzatıyor, bir iki titredikten sonra bilinçsiz olarak sürünün içinde dolaşmağa başlıyordu.

Sarı köpeğe baktım, şu anda beni gördüğü yoktu. Varsa yoksa Necmiye'di onun için. Kendi kendime. — Acaba benim şu itten ne farkım var? diye düşündüm.

Bir görüşte takılmıştım Necmiye'nin ardına, aynı şu sarı it gibi... Bunu, çok sonraları da düşünecek miydim acaba? Ne vardı bu kadında? Sonra, Necmiye'nin sözleri geldi aklıma... «Ben sana yâr olamam Mehdi, istesem de olamam...» Neden böyle diyordu neden? Hem ben onun arkasında dolaşmıyordum ki... O beni it gibi takip ediyordu. Şimdi, parmağımın ucuyla ne yanı göstersem, itaat edecek, o tarafa gidecekti. Öyleyse?...

— Aynı keçiyi sağdım gene. Necmiye'nin elinde bir tas süt vardı:

- İç, dedi.
- İlik sütü başıma dıktım:
- Sen içtin mi?
- Önce erim içsin.

Sütün arkasından birkaç lokma ekmek yedik... Keçilerin arasına girdim. Aşağıya doğru sürüyü yürütmeğe başladım. Bu işe alışık köpekler, hele birer parça kara ekmeği yedikten sonra sürüyü önlerine kattıkları gibi aşağıdaki mersinlerin içinde yayağa başladılar.

Necmiye'yle çınarın dibine oturduk. İkimiz de konuşmuyorduk... Biraz da suçlu hissediyordum kendimi. Ne vardı elin adamını şimdi bu sıcakta define aramağa gönderecek? İçimden bir ara, Necmiye'yi ve eşyaları alıp gitmek geldi... Ama ayıp olacaktı bu ihtiyar adama. Hem sürüyü de bize emanet etmişti. Emanete ihanet gibi bir şey olacaktı bu.

En iyisi, şu pınarın başına gidip elimi yüzümü yıkamak, kana kana su içmekti...

- Nereye? diye sordu Necmiye.
- Pınara.
- Ben de geliyorum.
- Elele tuttuk.
- Pişman değilsin ya, dedim.
- Neden?...
- Benimle evlendiğine.
- Hiç!...

Suyun başında fazla eğlenmedik. Çocukken yaptığım gibi iki uzun hayıt kopardım. Bunlardan bir tanesinin ucunu yararak öbür dalı bunun arasına soktum. Sonra, bir yay gibi bu dalı toprağa gömerek, bir ucunu da irice bir taşın altına soktum. Aklim sıra kuş avlayacaktım. Necmiye:

- Ne yapıyon? diye sordu.
- Sana kuş avlayacaktım.
- Hoca gısmına yakışır mı guş öldürmek?

Bugüne dek hiç düşünmemiştim böyle şeyi. Hoca kısmına yakışır mıydı kuş öldürmek veya yalan söylemek?... Sonra hocaların tümünü getirdim gözümün önüne. Yalan söyleyenlerle söylemeyenleri ayırdım.

Bir tarafa bir koydum, öteki tarafa bin.

- Haklısın Necmiye, dedim.
- Canın istiyorsa tut açam, ben sana bi şey demem.
- Ayağımla bozdum tuzağı. Necmiye yanıbaşına oturdu:
- İt rahat vermedi sana, dedi.
- Öyle, dedim.
- Bana da vermedi.
- Keyfin yerindeydi ya.
- Ne biliyon?

Parmağıyla karşıdaki çalılıkları gösterdi:

- Gidek mi?
- İstiyorsan...
- Erim bi şey deyim mi sana, her zaman erkekler ister, bunu ınutma!

Kalktı, çalılara doğru yürümeye başladı. Bir ömür sürecektim bu kadınla. Seviniyordum böyle bir kadına sahip olduğum için... Sıhhatliydi, şehvetliydi ve güzeldi... Hele gülerken, sol yanağındaki küçücük bir çitlik gülü gibi açıveren gamzesi, öyle hoşuma gidiyordu ki!...

Ayağa kalktım. Tam bu sırada Seyit çoban çıktı çalıların arasından... Kan ter içinde kalmıştı. Ara sıra pofluyor, pofladıkça sanki bu soluktan koca yazın sıcağı çıkıyordu:

- Selâmünaleyküm hoca efendi, dedi.
- Aleykümselâm, dedim.
- Hatun nerde?
- Çalılıkların arasına gitti.

Başından şapkasını çıkarıp, elinin tersiyle terini sildikten sonra:

— Dört saat gettim, dört saat geldim... Dört saat da gazma salladım. Baksana gazmaya. Önce köye uğradım, oradan gazmayı aldığım gibi Yedipezevenk bayırına gittim. Orada bir mezar vardı. Hep çocukluğumdan beri derdi babalarımız, güya orada bi gâvur gıralı gömülüy-müş. Gıralı oraya gömerken bir küp de altın gömmüşler yanına. İşte, dün geceki rüyamda, küpün olduğu yeri söylediler. Bi ışık çıkmış ki mezerden sorma... Sonra ışığın içinden gâvur gıralı çıktı, bana:

- Ey Seyit, aradığın küp mezerin şu yanındadır, dedi. Eliynen gün batıyı gösteriyordu. Oraya gittiğimde

gün batı tarafını keşsettim. Hakikaten bir tümsek vardı. Bayıra baktım, kimscekler yok, ondan sonra verdim gazmayı, verdim gazmayı...

- Pekiyi, bir şey bulabildin mi?
- Bulamadım amma, rastladım. Tümseğin altından tok tok sesler geliyordu. Her gazmayı sallayışım-da boş tenekeye vuruyormuşum gibi ötüyordu toprak.

O kadar iştahla anlatıyordu ki Seyit çoban, üzül-düm. Zavallı adamcağızı böyle boş yere yorduğum, heveslendirdiğim için kızıyordum kendime. Yarın ne olacaktı bu adamcağızın hâli? İki eli böğründe, bîmiş, mahvolmuş bir vaziyette dönecekti. En iyisi kaçmalıydı buradan, hem de şimdi:

- Necmiye, Necmiye!...
- Seyit çoban sordu:
- N'apacan avradını?
- Biz gidelim artık Seyit dayı, sana çok ağırlık oldu.
- Ne, getmek mi? Amma yaptın hoca efendi ha!... Dünyada bırakmam sizi. Bu gece de galın, yarın gidersiniz. Olur mu be, böyle cılkılık olur mu? Sen bize altınların yerini söyle, sona da goynuna bi altın denesi goymadan get. Olmaz vallaha, olmaz...
- Seğol Seyit dayı, almış kadar olduk.
- Heç öyle şey olur mu? Vallaha bırakmam. Hem de size tereyağınan yımırta da getirdim. Çağır avradını, şurdan sahanı alıp içine girsın. Amma yaptın oğlum ha.

Üzüntüm daha da çoğaldı. Böyle saf, böyle iyi kalbli bir adamı aldatmamalıydım. Yediğimiz birkaç lokma ekmeği, içtiğimiz bir iki tas sütü başka türlü hak edemez miydik acaba?

- Çığır, çığır avradını!... Hem benim de garnım aç.
- Seslendim:
- Necmiye!...

Necmiye'den ses sedâ gelmeyince kalktım, çalılıklara doğru yürüdüm. Çalıların diplerini araştırırken, bir çalının dibinde yarı çıplak buldum onu:

- Bu ne hal kız?
- Seni bekliyordum.

- Çoban geldi.
- Geldi mi?
- Geldi ya...
- Yâni?...
- Yânsi yok, kalk, entarini de giy. Adam bu gece de bizi alıkoyuyor.

— Daha eyi ya. Nereye gidecektik?

— Altınların yerini keşfetmiş. Yarın bulup getirecek. Bize de verecek.

- Desene zengin olduk.
- Bilmem artık.

İsteksiz isteksiz entarisini giydi. Elimden tutuktan sonra:

- Gece gene itten rahat yok, dedi.

— İti istemeyiz bu akşam. Seyit çoban, sürünün yanına inmiş, köpeklere keçilere söyleniyor du:

— Heplinizln de anasını avradını... diyordu. Yarından sona size kim baksarsa baksın. Ağanız zengin oluyor, zengin...

Zavallı adamcağız, o kadar inanmıştı ki altınları bulacağına. Belki de şu anda, altınların sayısını, cinsini düşünüyordu... Bizi tepede görürnce:

— Avradın yımirtaları girsın, geliyorum, diye bağırdı.

Necmiye, dibi kapkara olmuş sahanı üç taşın üzerine oturttu. Topladığı çalı çırpıyla ateşi yaktı. Bu sırada çoban da gelmişti yanımıza:

— Yımirtanın onunu da gir e mi gızım.

- Çok olur Seyit dayı, dedim.
- Olmaz olmaz... Guvvet ilâzım şindil dayına guvet. Sabaha gadar gazma sallıyacam.

Taze yumurtalar lop lop düşüyordu sahanın içine. Çoban, bir torbadan çıkardığı ırlı tuzu Necmiye'ye uzattı:

— Ben duzlu severim gızım, duzunu bol goy, dedi.

Oturduk, hiç konuşmadan yufkayla beraber yumurtamızı yedik. Seyit Çoban'ın yemeğin sonuna doğru çenesi açıldı:

— Hele bi zengin ollym, bak bakalım o zaman ben sizi yanımdan ayırır mıyım? Size bir ev alırım, sona toprak da alırım... Yer içir yatarsınız.

— Biz nasıl olsa oluruz, sen bizi düşünme Seyit dayı, dedim.

— Ne düşünmesi be hoca efendi oğlum? Belki bin altın, belki de nah şu kadar bin altın... Ne yemeyen tükenir, ne harcamayan. Herh ben yarın altınları bulursam acıığınızı getiririlm buraya, sona öbür gece gider hepsini alır gelirim. Ulan hoca efendi, dinime Allahıma, bu geçile-ri burada bıraktığımnan giderim. Kepeneği bile almam...

Hep yarını düşünüyordum. Bu adamcağızın altın falan getirmeyeceği besbelliydi. O zaman durum ne olacaktı? En iyisi, bu gece yarısı tüyüp gitmekti. Bir yorganımız, bir de çuvalımız vardı. Vurur sırtımıza, çeker giderdik...

(Devamı var)

* Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası *

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

Sekreter: Selami M. Yurdatap
Abone bedeli: Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçak masrafı ayrıca alınır.

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer Caddesi,
No. 8 - 10, Daire: 3. İstanbul
Telefon : 22 18 11

İLAN FİYATI : Kapak içi, sayfa 25 lira, iç sayfalar 40 liradır.

Bu gazete Basın ahlakı yasasına uymayı taahhüt etmiştir.
Fiyat : 100 kuruştur.

Adamımız CEYMİS BONT

22

BÜLENT
SEREN

CÜŞ, AĞIR OL BAKALIM...
AĞOP BİLE SENİN GİBİ
KONUŞMAZ!..

ONU BENDEN
ALAMAZSIN!

DR. NO BİR NUMA-
RAYLA ROBOT'UN
KUMANDA DÜĞME-
SİNE OTURUR...

FAKAT BONT BOŞ
DURMAZ... HEMEN
ROBOTA BİR KE-
MENT ATAR...

BÖYLECE RO-
BOTLA MONİK
HAVADA ASILI
KALIRLAR

HAYAT DEDİĞİN,
İNİŞ ÇIKIŞLARLA DOLU-
DUR... HELE SÜ İŞİ TE-
MİZLEYELİM, GERİSİ
KOLAY!..

HADİ BAKALIM,
OYUN BİTTİ AR-
TIK!..

DUR BAKALIM, SEN-
LİK YENİ BAŞLI-
YOR AHBAP!..

YE-İÇ-ÇEK'İN AYAKLARINA
ASILMASIYLA BONT TEPE-
TAKLAK OLUR...

İSTE BUKADAR,
SİNYOR BONT!..

BU SIRADA YE-İÇ-ÇEK
KENDİNE GELİR.

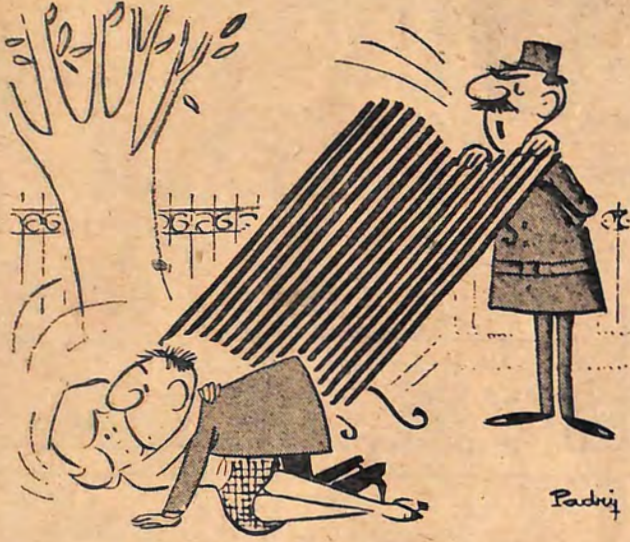
DENİZE ATALIM DA
BALIKLARA YEM
OLSON!..

ŞAYET BENİM OLMAZ-
SAN, BONT BALIKLARA
YEM OLUR...

BONT'A DOKUN-
MA DA NE YAPAR-
SAN YAP BANA..

BONT DİBİ BOYLASIN
DİYE ÇAPAYI DA BAĞ-
LAMISLARDIR...

HAFTAYA
BOUM

— PARK KAPANİYOR DİYORUM SİZE

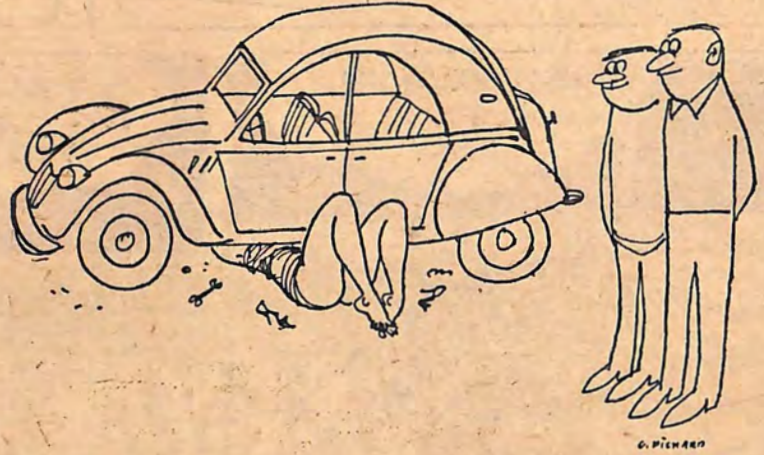
DÜNYA KARİKATÜRLERİ

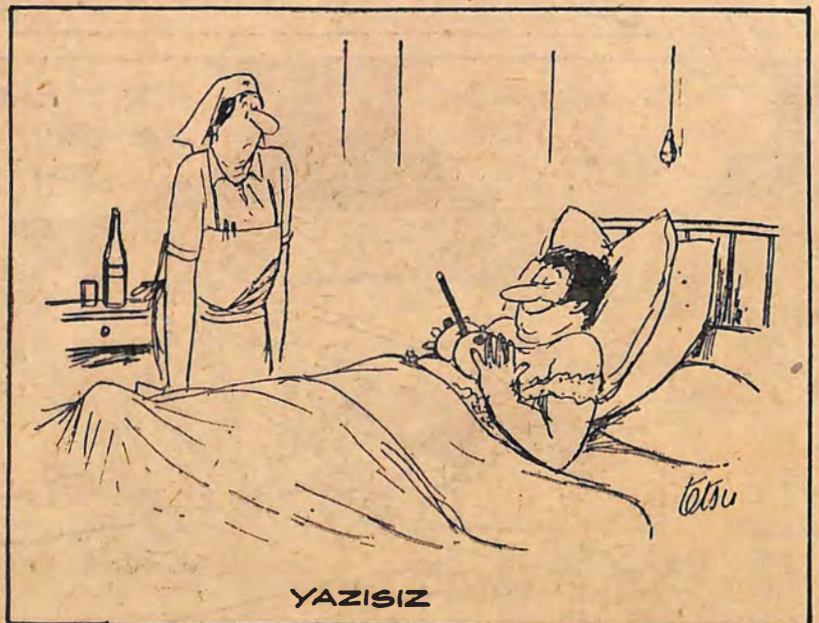
— BİRAZ SABRET , EVE İŞ GETİRDİM !..

— HAYIR BU SEFER KÜPELERLE OLMAZ ..

— TAMİR YAPAN KADIN GÖRDÜN MÜ APTALLAŞMA !..

YAZISIZ

**GELECEĞİ
İÇİN**

**SİZE
GÜVENİYOR**

**SİZ DE
AKBANK'a
GÜVENİN**

**1967
YILINDA**

**5 MİLYON
AKBANK**

Aklaba

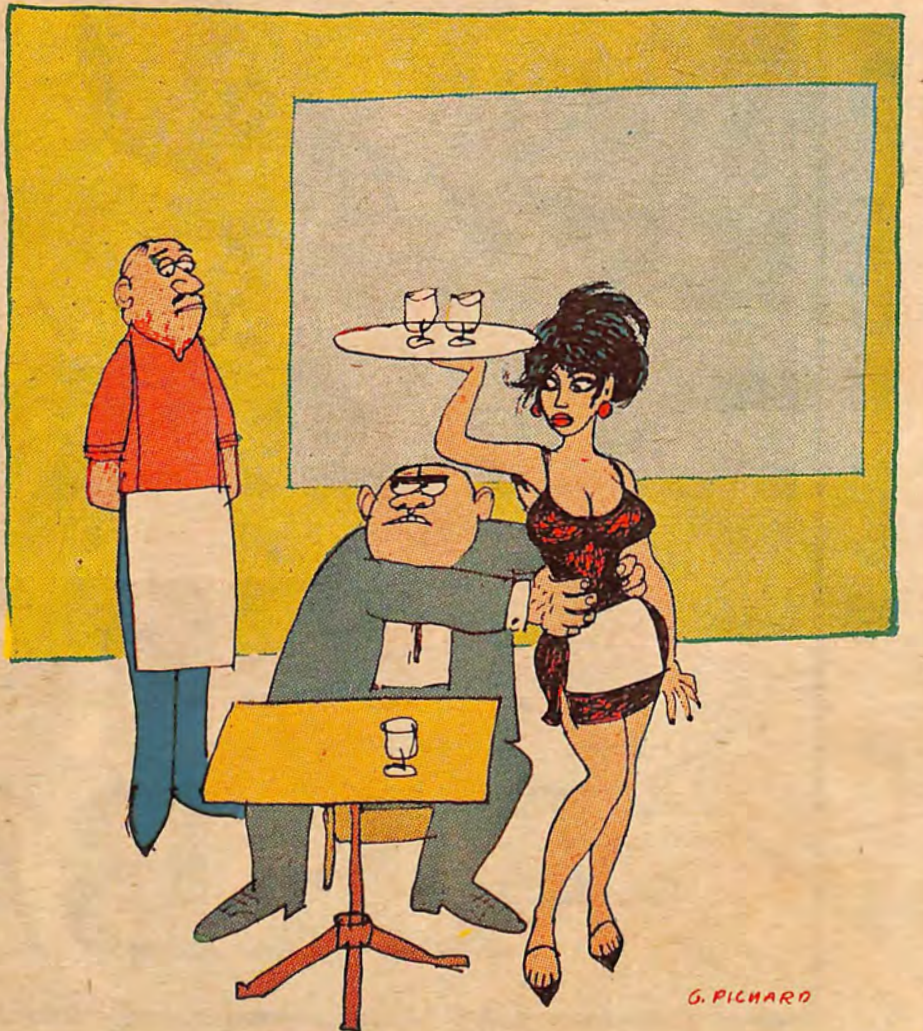

G. RICHARD

- BU SEKRETER SİZE BİR ELEKTRONİK BEYİN KADAR PAHALIYA PATLAMIŞTIR ?
- EVET AMMA, YAPTIKLARI İŞLER AYRI ...

- DÖVME GÜZEL OLMASINA GÜZEL OLUR AMMA...

G. RICHARD

- GEL BENİM SEVGİLİ KOCACIĞIM. MUTFAKTA
SENİ NE SÜRPRİZLER BEKLİYOR...

- ÇALIŞAN KIZLARLA ŞAKALAŞILMASINI
HİÇ SEVMEM.
- BENDE ŞAKA YAPACAK SURAT VAR MI?